

ΜΠΟΧΚΕΤΟ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡΧ. 112.000.000

Αγοράζει παντός είδους Ξένα Χρεώγραφα και Τοκομερίδια εις τας καλλιτέρας τιμάς.

Παρέχει δάνεια επ' ενεχύρω Χρεωγράφων υπό τούς ευνόικωτέρους όρους.

Ενοικιάζει Χρηματοβόλια από Δρχ. 225. - έτησίως και άνω.

ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΝ

ΥΓΡΟΝ : καταστρέφει πάντα τα έντομα και τα αυγά των δι' απλού ψεκασμού, με την μεγαλειτέραν δυνατήν οικονομίαν ύγρου, χάρις εις τόν οικονομικώτατον ψεκαστήρα = **ΜΠΛΑΚ - ΦΛΑΓΚ** = **ΚΟΝΙΣ :** οικονομικώτατον μέσον καταστροφής πάντων των ερπύων έντομων και ζωύφων (κατασφίδων, κορρέων κλπ.) έντομων φυτών και άνδρων και παρασίτων ζώων, ψύλλων, φθειρών, τσιμπουριών κλπ.

ΖΗΤΕΙΤΕ οδηγίαν χρήσεως εκ της ακριβοῦς τηρήσεως τών οποίων εξαρτῶνται τὰ ικανοποιητικά των αποτελέσματα.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Εις πολλά μεγέθη δοχείων

Γενική Αντιπροσωπεία

Η ΠΕΙΡΟΥ 47

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 33 - 04

ΑΘΗΝΑΙ

— ΧΗΚΑ Σταθίου 4 —

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ δύο δωμάτια και κουζίνα. Πληροφορίες στα γραφεία μας.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ
την άριστην
ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑΝ
DOCTEUR PIERRE

Διότι :

Λευκαίνει τὰ δόντια

Τονώνει τὰ ούλα και

δεν φθείρει τὸ ΣΜΑΛΤΟ

ὡς μη περιέχουσα ΣΑΠΩΝΑ

MAISON

DU

DOCTEUR PIERRE

PARIS - NANTERRE

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΚΡΙΩΝΑΣ & ΘΕΟΧΑΡΗΣ

ΡΟΜΒΗΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑΔΥΝΑΤΑΙΝΑ ΑΠΟΣΧΗ ΑΠΟ ΤΟ «ΤΑΚΥ» :

«Οχι, άπαντά ή κυρία Ουγκέτ Δυφλός.

«Πράγματι, τὸ ξυράκι, ὡς ἐπιχύνουν προ-
καλεῖ σπινάκια, ἀφίνει ἀνεπιθύμητα μαύρα στί-
γματα, και ὑποβάλλει τὴν ἀναψύσιν των τρι-
χών. Τὰ κοινὰ ἀποφυλακτικὰ εἶνε πολυπλόκα
εἰς τὴν προετοιμασίαν και δύσσομα. Ἐν ἀντι-
θέσει τὸ **ΤΑΚΥ**, ἀρωματισμένην κρέμα, μεταχει-
ρίζεται ὥπως βυκίνει ἀπὸ τὸ σωληνάριο» και ἐνδὸς 5 λεπτῶν τὰ περιττά
τριχώματα χάνονται, ἀφίνονται τὸ δέρμα λευκόν και λείον. Οἰκονομικόν,
ἀνώδυνον. Τὸ **ΤΑΚΥ** διαλύει τὰς τρίχας μέχρι των ριζῶν των. Δέν δύναται
νά περάσω χωρίς τὸ **ΤΑΚΥ** και εἶμαι βεβαία ὅτι κάθε γυναίκα κάμει τὸ ἴδιον».

Τὸ **ΤΑΚΥ**, Περσινὴ κρέμα, πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καταστήματα
ἀντὶ δραχ. 40. Εἶνε κρέμα μοναδικὴ και ἡ τιμὴ του τιμὴ, εὐκαιρίας.

Γενικὴς Αντιπρόσωπος διὰ τὴν Ἑλλάδα :

ΠΕΤΡΟΣ ΝΤΟΥΡΑΤΣΟΣ, Στοά Περμαζόγλου, - ΑΘΗΝΑΙ.

ΙΑΤΡΟΣ Κ. Ν. ΜΕΛΑΣ

Δερματικά - Γυναικολογικά - **ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ**

Ιδιαίτεροι αἰθουσαι διὰ τὰς Κυρίας. Δέχεται καθημερινῶς ἀπὸ τὰς
8 π. μ. - 2 π. μ. και 4 - 10 τὸ βράδυ, ἐν τῇ Νέῃ Κλινικῇ του **ΟΔΟΣ**
ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ἀρ. 36, (Ὁμόνο α.). - Αθήναι. Τηλέφωνον (Νέον 11-17)

Τὰ καλυντικά και ὑγιεινά
τα τῶν παγκοσμίων ὑγιεινῶν
ἐργαστασίων δὲ τὰ εἰσὶν
με τὰς λογικώτερας τιμας
εἰς τὸ Μυροπολίτευμα

ΕΜΜ. Ι. ΦΛΕΡΙΑΝΟΣ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ (Στοά Ἑρμού)

ΠΩΛΗΣΙΣ ΛΙΑΝΙΚΗ & ΧΟΛΑΡΑ

Ζητήσατε παντοῦ βελτίον
δύνην

«RITTA»

Κ. Α. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ. Νοσήματα Παιδῶν

Γυναικολογικά. Νέα Διακρίσιμα

Ὁδὸς Πιπίνου ἀρ. 117. Ἄρματα

π. μ. και 4-5 π. μ.

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Δοκιμάσατε και θὰ πισθῇτε

ΚΡΕΜΑ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

ΜΑΡΚΟΥ Γ. ΡΕΒΒΑΝΙ

ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙ

διατηροῦ τὸ δέρμα ὑγιεινόν και
νικόν, ἐξολοφρεύει πανάδες, σπινάκια,
πυώδη ἐξανθήματα τῶν προσώπων

ΠΡΟΣΟΧΗ εἰς τὸ ὅτι αἱ κρέμες
αὗται εἰνε με τὴν καλλυντικὴν
Γεωργίαν Ρεββανί, Πολυτελὴ και
καὶ καὶ Καταστήματα Εἰσὶν Διακρίσιμα
Κεντρικὴ Ἀποθήκη Καλλυντικῶν

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝ Η ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

«NUTRICIA»

Ὁλλανδικὸν Γάλα εἰς ὑγιεινὴν
ἀποβουτυρωμένον κατὰ τὸ
ταρτον. Ἡ μόνη ἀρίστη
εὐδηνὴ τροφή διὰ τὰ βρέφη
ἢ «**ΝΟΥΤΡΙΤΣΙΑ**» συνιστᾶται
ἀπὸ τοῦς ἱατροῦς. Ἐκτετα-
τὴν ἀπὸ τὸν ἱατρὸν. Ἐκτετα-
ἀνω τροφῆς διὰ τὰ βρέφη
Μεγάλη Ἑταιρεία «**NUTRICIA**»
παράγει και Γάλα τελειῶς
ποβουτυρωμένον διὰ τὰς
φημισμένον αὐτῆς «**BABE-
RE**» (condensed buttermilk)

Γραφ. Αντιπροσωπ. Σταδίου 24

2 Ἰουνίου 1927

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

485

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Α. ΚΟΚΚΙΝΟΥ

ΕΛΠΙΔΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Νά σκεφθῇ ἀπόψε και αὐτοῦ τῆς λέει. Τὸ κάνει γιὰ τὴν ψυχὴ
της, ἐστὶ γιὰ τῆς ἐράσις τὴν καρδίαν με τὴν ὁρφάνια της.

Ὅταν ἡ κυρὰ Ἀνέζω ἐφυγε, ἡ Ἑλπίδα ἐπλησίασε στὸ γραφεῖο
τοῦ Χατζήκου και με τὸν πενὶ μαλακὸ τρόπο τοῦ ἐξήγησε τὴ συμ-
βολὴν τοῦ γιῶ τὴν πρότασιν τῆς κυρὰς Ἀνέζω.

— Κάποιον ἐχαρίζανε ἕνα γαϊδῶρο, εἶπε ὁ Χατζήκος. Ἀφοῦ ἡ
γυναίκα σὲ στέλν. ἰ συστημένη γιὰτὶ νὰ μὴν πᾶ : Ἐγὼ — νάναστε
ἐξηγημένοι — δέν ἀναλαβαίνω καμμιὰ εὐθύνη. Ἐγὼ, δὲ νταραβε-
ρίζομαι με τὴν Ἀλεξάνδρα. Στὴν Ἀθήνα δουλεύω. Ἀλλ' ἂν τὸ
ἀπορρίψῃς, ἐπειδὴ θέλω νὰ σοῦ κάμω καλὸ
καὶ ἂς με παρεξηγήσῃς τὸ πρωτὶ μ' ἐκείνη τὴν
κυρία, σοῦ δίδω ἕνα πιστοποιητικὸν και ἔξτρα
μάλιστα.

Ὅταν ὁμοῦ ἐκλείσει τὸ γραφεῖο και ἡ
Ἑλπίδα τραβοῦσε γιὰ τὸ φαγῶσι τοῦ πού
τὴ φιλοξενούσαν, μιὰ ἄλλη πού καθόταν
σὺν ἄλλο πάγκῳ και ἀκούσε τί της εἶπε ἡ
κυρὰ Ἀνέζω και ὕστερα τὴν κουβέντα της με
τὸ Χατζήκο, της εἶπε κυτᾶζοντας πίσω μὴν
τὴν ἀκούει κανεῖς.

— Μὴν πᾶς στὴν Ἀλεξάνδρα. Ἡ κυρὰ
Ἀνέζω δέν εἶνε καλὸς ἄνθρωπος. Σὲ εἶδε
νοστιμούλα και σ' ἐβλάσε στὸ μάτι γιὰ νὰ σὲ
παραδώσῃ.

Καὶ της ἐξήγησε τὸ φοβερὸν προορισμὸν τῶν ὡμορφῶν κοριτσιῶν
ποὺ τὰ παρακροῦν γιὰ τὴν Αἴγυπτον γιὰ δηλώσεις και βρισκον-
ται ὕστερον σ' ἐκεῖνα τὰ οὐτίνα. Ἡ Ἑλπίδα ἐφρίξε.

— Καλὰ. Καὶ ὁ Χατζήκος :

— Δέν ἔρω γιὰτὶ ὁ Χατζήκος δὲ σοῦ εἶπε τὴν ἀλήθεια. Μπορεῖ
νὰ μὴ θέλῃ νὰ κάμῃ ἐχθροῦς. Δέν ἔρω. Ἀλλὰ σοῦ εἶπε μιὰ φορὰ
δὲν ἀνάλαβαίνε τὴν εὐθύνη. Ἐσὺ μὴν τὰ χαλάσῃς με τὸν
Χατζήκο. Θὰ σοῦ βρῇ κανένα σπῆτι. Μονάχα νάχῃς ὑπομονή.

Στὴν Ἀλεξάνδρεια δὲ θὰ πῆγαινε. Δέν ἤθελε ν' ἀπομακρυνθῇ
ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, καὶ ἂς μὴν εἶχε κανένα δικὸ της ἄνθρωπον πιά.

Ἐὰν ἦταν τὸ γάμος της, ὁ τόπος πού γεννηθῆκε, τὸ νεκροταφεῖο
ποὺ ἦταν ὁ τάφος της, μάννας της. Ἀλλ' ἂν
τὴν κατέφεραν καὶ ἐπληγαινε; Καὶ τότε σκεφθῇ-
σε τὸ τελεῖται, ὅτι ὁ Χατζήκος ἦταν
συνενομιμένος, ὅπως τὸ ὑποψιάζονταν τώρα,

καὶ αὐτὴν τὴν παληόγορη. Γι' αὐτὸ δέν ἀφῆκε
τὴν πᾶρ ἐκείνη ἡ καλὴ κυρία. Ἐκινδύ-
νεσε λοιπὸν ἕνα κοριττὶ σ' αὐτὸ τὸ γραφεῖο.

Ἀλλὰ τί νάκανε; Ἐπρεπε νάχῃ ὑπομονή.
Μονο ἐκεῖ μέσα θάβρισσε δουλειά. Δέν μπο-
ροῦσε νὰ χτυπᾷ τις πόρτες και νὰ ζητᾷ
τὴν παρὸν δηλώτρια.

Τὴν τρίτη ἡμέρα ἐπῆγε στὸ γραφεῖο βιάζοντας τὸν ἑαυτὸ της.
Φοβόταν τώρα. Τὸ ἔκοψε ἀμέσως τῆς κυρὰ Ἀνέζω πού ἦταν
ἐκεῖ. Ὅχι. Οὐτε λόγος. Δὲ θὰ πῆγαινε στὴν Ἀλεξάνδρεια. Δικαιο-
λογήθηκε πὺς μιὰ θεία της δέν τὴν ἀφῆκε. Καὶ κάθησε σὺν πάγκῳ
καὶ ἐπερίμενε νὰ στείλῃ ὁ θεὸς ἕναν κύριον, μιὰ κυρία και νὰ
τὴν πᾶρ, περὶ λυπημένη τώρα, χωρίς νὰ μπορῇ νὰ μιλήσῃ σὲ
καμμὴ ἀπὸ τις ἄλλες πού φιλοφρόντισαν κοντὰ της, σχεδὸν ἀπελπι-
σμένη ὁλοτελες. Ὅτι θάκανε ὁ θεός.

Τῆς φάνηκε κατὰ τις δέκα διὰ κάποια ἡλικιωμένη κυρία πού
ἦρθε και τὴν κύτταξε με τὰ φασματῶν της ἐμίλησε γι' αὐτὴν στὸ
Χατζήκο. Ἐκείνος ἀπάντησε σιγὰ στὴν κυ-
ρία, καὶ αὐτὴ τὴν ἐξανακόνταξε και εἶπε σὺν
Χατζήκῳ πὺς εἶχε δικὸν και ὕστερα ἐφυγε
πρόνοντας μιὰ ἄλλη δηλώτρια, δέν ἐτόλμησε
αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ τοῦ κάμῃ κανένα παραπάνον.
Μπορεῖ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος νὰ τὴν ἐδίωχνε
καὶ ὅλα ἀπὸ τὸ γραφεῖο του.

Ἀπὸ τὸ βύθισμα τῆς ἀπελπισίας πού ἔ-
πεσε, τὴ διέκοψε ἡ φωνὴ ἑνὸς κυρίου πού
μιλοῦσε φωναχτά, ἀπὸ τὸ γραφεῖο
στοῦ Χατζήκου.

— Γεῖά σου Χατζήκο.

— Καλῶς τὸν κύριον Ἀλέκο.

— Πῶδα ἕνα κοριττὶ γιὰ τὸ σπῆτι καὶ-
μένε, ἀλλὰ ἡ κυρία πού εἶχε τὴν μανία νὰ μὴν

πέρῃ κατὲ δηλώτρια ἀπὸ μεσῆτι. Τι νὰ σοῦ κάμω :

— Ἀς εἶσαι καλά. Τὴν ἀγάπη σου νάχουμε μονάχα, εἶπε ὁ
Χατζήκος.

Καὶ ὅταν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πού φάνηκε στὴν Ἑλπίδα πολὺ κα-
λὸς κύριος, ἀπομακρύνθηκε, ὁ Χατζήκος εἶπε.

— Αὐτὰ εἶνε. Γιὰ νὰ βοσκονται μερικὲς σαλαμοῦρες κακοσυ-
σταίνονται και τὰ γραφεῖα. Τὴν πίστι σας.

Τὸ μεσημέρι πού ἀρχώθηκε νὰ φύγῃ ἡ Ἑλπίδα, ὁ Χατζήκος τὴ
ρῶτησε ἂν θὰ ἐξαγγυλῇ τὸ ἀπόγεμα. Κάποια κυρία τοῦ εἶχε μι-
λήσῃ και τότε δέν ἔβρω — γὰ μποροῦσε νὰ τὴν τοποθετήσῃ. Πῶς
δὲ θὰ ἐξαγγυλῶτε; Σ' αὐτὴν εἶχε στηρίξει ὅλες τις ἐλπίδες της.

Τὸ ἀπόγεμα ἡ Ἑλπίδα καθὼς ἐγγύρισε
πρὸς τὸ πεζοδρόμιον τοῦ «γραφείου» εἶδε τὸν
κύριον πού εἶχε μιλήσει τὸ πρωτὶ με τὸν Χα-
τζήκο χωρίς νὰ μὴν μεσῇ. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος
τριανταπενταρῆς τοῦ πολὺ καλοντυμένος, με
κιτρινα παπούτσια. Τὴν σκαμάτισε.

— Εὐὲ εἶσαι πού σὲ εἶδα τὸ πρωτὶ στοῦ
Χατζήκου; τὴ ρῶτησε.

— Μάλιστα, κύριε.

— Καλὴ φαίνεται. Ἐχει πολλὰ χρό-

για πού δουλεύεις σ' σπίτι ;

— Πρώτη φορά ζήτω εργασία, του είπε.

— Και γιατί δε μου τ'έλεγε ο Χατζήκος; Εγώ ένα τέτοιο κορίτσι θέλω. Βλέπεις η κυρία μου έχει αυτήν την ιδιοτροπία. Στά γραφεία πάνε κάθε καρδιάς καρδιά. Πώς να πάρη από κει μέσα κορίτσι. Είπε και το ζήτημα της υγείας.

— Είσθε παντρεμένοι ;

— Η γυναίκα μου λείπει, αλλά θάρρη σε καμιά βδομάδα και πρέπει να ναι σιγουρισμένο το σπίτι. Μου φαίνεται πως θά της αρέσεις. Έρχεσαι ; Τι λές ;

— Γιατί όχι, κύριε. Μονάχα αφού δεν εινε εδω η κυρία σας πως νάρθω ; Ποιοι άλλοι εινε στο σπίτι ;

— Εινε ανάγκη νάχω κόσμο ; Τέλος πάντων αν θέλεις μου λες, θά περάσης καλά. Αυτο άνθρωποι είμαστε. Ούτε ιδιοτροπίες, ούτε τίποτα θάχης το μισθό σου, θά τρώς καλά, κανένα φορεματάκι... δε θά σ' αφήσουμε έτσι.

— Σίμωροι. Θέλετε να πάμε στο κύριο Χατζήκο.

— Τι να τον κάμω το Χατζήκο. Μεσίτες δε μου χρειάζονται. Εγώ σου μίλησα γιατί μου άρεσε καλή εντύπωση. Αν δε θέλεις πάλι τί να γίνει, θά βρεθώ άλλη. Αυτο έλεγε να ζητήσω τη μεσολάβηση του Χατζήκου για ένα κορίτσι. Τέλος πάντων.

— Αν θέλεις θά με βοηθ στη λésχη. Νά εδω.

Και σήκωσε κι έδειξε με το μπαστούνι του το δρόμο.

— Νούμερο πενήντα ένα εινε η λésχη. Νά με ζητήσης το βράδυ στις έφτα με το δνομά μου.

— Ο κύριος Τσαφέρας.

Κι έφυγε. Η Έλπίδα έκαμε πως έπ'ρε άλλο δρόμο και πήγε σε λίγο στο γραφείο. Είπε στο Χατζήκο την πρόταση του Τσαφέρου.

— Και γιατί δεν π'ες ; της είπε.

— Εινε με την σύστασι σας να πάω ;

— Εγώ για συμφωνίες που γίνονται έξω από το γραφείο μου δε δίνω σύστασι. Αλλά τον κύριο Αλέκο τον ξέρω. Έχει με κάτι άλλους τη λésχη εδω πάρα πάνω, νούμερο πενήντα ένα. Καλός άνθρωπος εινε. Αλλά από τα βιβλία μου δεν μπορώ να σε περάσω.

— Μά γιατί ; εινε εκείνη. Εγώ, εσάς ξέρω.

— Θέλες, κορίτσι μου, να τον κάμω έχθρο μου; Αιτός μου το έβλεπε. Δε θέλει κορίτσι από το γραφείο μου.

Στις έφτα το βράδυ η Έλπίδα βρισκόταν μπροστά στην πόρτα της λésχης. Μιά σκάλα με φαινομένο ξύλο που φωτιζόταν από ένα μικρό γλυπτάκι άνεβανε άνω. Στάθηκε εκεί μη τολμώντας ν' άνεβη. Δέν ήξερε καλά καλά τι ήταν «λέσχη», αλλά η γρηά που την είχε στο σπίτι της της είχε π'ες εινε μέρος που πάνε οι χαρτοπολ'τες. Λίγα, πολύ λίγα είχε ακούσει απ' αυτά τα πράγματα, αλλά ήταν κάτι που τη φοβίσε. Ένας μελαφός άνθρωπος κατέβαινε. Τον έρωτησε για τον κύριο Τσαφέρου κι εκείνος της έδειξε τη σκάλα. Τον παρακάλεσε να της κάνει τη χάρη να του μιλήση και εκείνος άνεβηκε.

Σε τρία λεπτά κατέβηκε ο Τσαφέρας.

— Έρχομαι, του είπε. Που εινε το σπίτι σας ;

— Θά πάμε μαζί, της άπάντησε.

Και προχώρησαν.

— Έραγες ; τη ρώτησε σε λίγο.

— Εκείνη άνεράφηκε να του ελπή πως εινε νησιτική και ο Τσαφέρας έαναεπε :

— Εγώ θά μ'ω να τομψητώ τιποτα κάπου.

— Θέλετε να σ'ς περιμένω ;

— Γιατί δεν έρχεσαι μαζί ; Κάτι να πάρης και σύ.

— Α, έμεις είμαστε δημοκρατικοί άνθρωποι. Αφέντες και υπηρέτες δεν τ'έξετάζω εγώ. Φτάνει ο καθένας ν' άνεγνωρίζει στον άλλο εκείνο που εινε. Νά φυλάει τη θέση του με το αίστημά του. Π'ω ; σε λένε ;

— Έλπίδα.

— Καλό δνομα. Πάμε να φάμε τώρα.

Η Έλπίδα εύρισκε πως τα λόγια του Τσαφέρου δεν ήταν έντελως λόγια ανθρώπου από κείνους που τους λένε κυρίους, αλλά της φάνηκε από την πρώτη ώρα άνθρωπος με άνοιχτη καρδιά. Την κάλυψε να πάνε μαζί σ' ένα ξενοδοχείο. Ήταν κάτι αυτό. Όταν έφτασαν στην πόρτα ενός ξενοδοχείου και η Έλπίδα το είδε φωτισμένο και τα τραπέζια με άσπρα τραπεζομάντηλα και δυο τρεις κυρίες που έτρωγαν με κυρίους νεράφης. Ήταν τόσο κακοντυμένη, χωρίς καπέλλο, με τις κάλτσες της δλο ραφές. Κοντοστάθηκε.

— Ελπί, της είπε κ' εκείνος άνοιγοντας την πόρτα.

— Είπες κατακόκκινη από ντροπή κ' έστριψε άμέσως στην πρώτη γωνιά του μαγαζιού. Έκει ήταν λιγότερο φως και τα γύρω τραπέζια άδειανά. Αυτο τρεις πελάτες έγυριζαν και τους χύταξαν. Δέν έτόλμυσε να σήκωσεν τα μάτια της προς τα εκεί.

— Ο Τσαφέρας παράγγειλε. Γαλλόπουλο ψητό δυο μερίδες, σαλάτα, ύστερα έφραγαν γιούρτι, πορτοκάλια. Την ώρα της πληρωμής έβγαλε από την τσέπη του πανταλονιού ένα μάτσο τσαλακωμένα χαρτονομίσματα. Τι λεφτά θεέ μου. Η Έλπίδα είδε εκεί μέσα κίμπος πεντακοσάρικα. Και το διαμάντι που ήταν σ'α ρεβίθι δεμένο στο χοντρό του δαχτυλίδι. Αιτός ο άνθρωπος ήταν πλούσιος.

— Ύστερα την έπ'ηγε στο σπίτι, εκεί σε μία πάροδο στην πλατεία Κουμουνδούρου. Την άφησε εκεί και της είπε.

— Νά τα κανονίσης όλα όπως θέλεις. Σε λίγο θάρρη κ' ένας μικρός υπηρέτάκος που έχω, ο Γιάννης. Εινε καλό παιδί. Φτάσε το κρεβάτι σου εδω μέσα. Έχει ρούχα.

Της έδειξε ένα δωμάτιο από τα τέσσερα του σπιτιού.

— Εγώ έρχομαι πολύ άργά, της πρόσθεσε.

Κι έφυγε. Ο μικρός ο Γιάννης που ήρθε σε λίγο της ήταν μία έγγησης. Θά φορόταν να μένη δλομόναχη μ' ένα άντρα στο ίδιο σπίτι.

Ήταν εκεί μέσα ένα δλόκληρο νοικοκυριό, αλλά τι άναστασία, θεέ μου. Και κυρίως στην κρεβατοκάμαρα του Τσαφέρου και της γυναίκας του. Ένα σωρό άκριβα πράματα, αλλά βαλμένα ε-τσάλα με πράματα λερωμένα μαζί από παλιά χοήσι. Τα γυναικεία φορέματα που ήταν στη μεγάλη ντουλάπα κ' εκείνα το ίδιο. Ένα μεγάλο πανωφόρι από άληθινό λούτρε — πρώτη φορά έπανε τέτοιο πράμα η Έλπίδα στα χέρια της — είχε τρεις πλατείες κέδες μπροστά και σε μερικές ραφές ήταν ξηλωμένο. Άνοιγοντάς τη θά ήταν η γυναίκα του Τσαφέρου. Η πάστρα φαίνεται. Είπε και τη φωτογραφία της βαλμένη στη μικρή σάλα με την κορνίζα ντυμένη με βυσσινί βελούδο. Της την έδειξε ο Γιάννης.

— Ήταν μία παχιά γυναίκα με μικρή γιά το μεγάλο της κορμί κερτά, φωτογραφημένη νεκροτά σε πόδα σ'άν να έρεβιζε, θά ήταν τριανταπεντάρα και βάλε. Η φωτογραφία ήταν έλαφρά χρωματισμένη και μεγάλη μισό μέτρο μάρκος... Την έλεγε Κονό. Η κορνίζα, καθώς της είχε ο μικρός, ήταν από άλλη εικόνα που την έβγαλαν κ' έβαλαν τη φωτογραφία. Κι απ' αυτό άκόμα φαινόταν η κυρία Κονό που δεν έδινε πεντάρα για το νοικοκυριό της. Το βελούδο της κορνίζας ήταν στις κόρες λίγο ξεφτισμένο και λερωμένο. Γιατί δεν το πέταγαν και να βάλουν εστο ένα κορνίζα φη-νό, αλλά καθαρό ; Τι την έμελε όμως την Έλπίδα. Έστριψε πως εκεί μέσα δεν υπήρχε χρημα-τική σχενοχώρα.

Την πρώτη νύχτα δεν κοιμήθηκε καλά, αλλά τη δεύτερη ήταν σά στο σπίτι της. Είχε την ήσυχία της τώρα, κανείς δεν την έγχοινασε. Το πρωί μαγεύρισε γιατί ο Τσαφέρας έτρωγε το μεσημέρι στο σπίτι και το βράδυ είχε συντροφιά με το Γιάννη. Αλλά την τρίτη ήμερα ο Τσαφέρας ήρθε και την έπ'ηγε και πήγαν σ' ένα κ-νηματογράφο στην οδό Πατισίων. Ύστερα έφραγαν μαζί σ' ένα από τα διανυκτερεύοντα ξενοδοχεία. Τη; έφερόταν σάν ένας συγγής, της έπ'ηγε γοβάκια και της έδωσε χρήματα να φτάσει

ένα φορέμα και ν' αγοράση ένα καπέλλο. Αυτά της έδωσαν κάποιον άάρκος και του έξωμολογήθηκε τον καυμό της. Του είχε π'ες την άγαπούσε ένας σωφόρ και του διηγήθηκε όλη την άτυχη ιστορία του Μήτσου. Στό τέλος τον παρακάλεσε να την αφήνι να πηγαίνι να τον βλέπη στη φυλακή. Ήταν σίγουρη πως ο Μήτσος ήταν άθώος και διαν με το καλό θά τον αφήναν θάτρεχε να την πάρη άμέσως. Π'ες πως ήταν άραβανισμένοι κ' όλα. Ο Τσαφέρας κατέβηκε κι έμυθρα του.

— Αυτά έπρεπε να μου τ'ας από την άρχη, της είχε, να μην έρθης καθόλου εδω. Νταροβέρια στο σπίτι μου με άγαπητικούς δε μου χρειάζονται. Και μάλιστα με άνθρωπο που εινε για το κακούργημα. Αν τυχόν π'ες να τον ιδής στη φυλακή, να μην ξαναγυρίσης εδω το βράδυ. Και να μη λες πως δε θάν το μάθω. Έχω ανθρώπους σ' όλη την Αθήνα. Έξω που και στην παλιά Στρατόνα έχω πα-διά δικά μου. Έξηγήθηκα ; Καθαρά πράματα. Και εκ του άλλου βοέ Έλπίδα τί περιμένεις από άνθρωπο που δέν τότε φάη το σίδερο της φυλακής ; Αιτός θά πάη ειρήνη.

— Η Έλπίδα όταν έμεινε μοναχή εκείνη τη νύχτα έκλυσε. Έβλεπε να θβήνη το μοναχό φως της ζωής της. Η έλπίδα της γιά το Μήτσο. Ένα χέρι βρόδθηκε νάν τη λυτρώσιν, μία άγάπη γνώρισε η καρδούλα της και πάνε όλα Ποιά καμιά ώρα έμπεζε το Μήτσο μέσα σ' εκείνο το φοβερό έγκλημα ; Δέν είχε καμιά άμφιβολία ότι το παιδί ήταν άθώος... πως γίνεται ο Μήτσος νάκανε τέτοιο πράμα... όχι, όχι... αλλά μήπως οι άθώοι δε χάνονται ; Τι κακό είχε κάνει αυτή και βασανίστηκε έτσι και πέραςε ως τα σήμερα η ζωή της από μ'άτσου και από κλάτωση. Θυμόταν τού ; ανθρώπους που είδε στην άστυνομία, στην άνάκρισι, μ' εκείνα τα μούτρα που δέ δειχνουν έλεος για κανένα και τα λόγια του Τσαφέρου που έκα-βλεπε ειρήνη για το Μήτσο, της έκαναν έντύπωση σάν να βγήκε κ' όλα η καταδικαστική άπόφασι. Νά πήγαινε λοιπόν στη φυλακή να τον έβλεπε κ' ύστερα νάμενε κ' αυτή στο δρόμο ; Τρομαγμένη, χωρίς φως μπροστά της κ' αύριο, με την άπειλη πως ο Τσαφέρας είχε ανθρώπους δικούς του άκόμη και στην Παλιά Στρατόνα που μπορούσε να τους είδοποιήση, μήπως δε γνώριζε και άστυνομι-κούς ; Η ίδια προχτές που πήγαν στον κινηματογράφο, τον είδε νά χαίρεται οικειότητα δυο τρεις άπ' αυτούς — με το φόβο πως ο Μήτσος ήταν ίσως χαμένος πειά, δέν το τόλμυσε. Αν τον άγα-πούσε, η καρδιά της το ήξερε.

(Το τέλος στο προσεχές)

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ - ΕΦΑΜΙΛΙΟΝ ΤΟΥ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

ΤΟΥ ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΥΤΙΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Λορέντζε, το έπ'ηρα άπόφασι. Θά της γράψω τις τελευταίες άπ- τις στιγμές της ζωής μου και θά την άποχαιρέτησω για πάντα. Θ' άνταμωθω μαζί της στον άλλο κόσμο.

Σε χαιρετώ, φίλε μου !

Μάγεψε τα βιβλία μου κ'ι κράτησε τα για να με θυλάται. Πάρε στην άπορεία σου κ'ι τον Μιχαήλ. Του άφήνω το ρολόγι μου, τα πράματα μου και το ό όίγι κ'ι μου θά βρ'ητε στο συρτάρι του γραφείου μου.

Σε παρακαλώ να ρθ'η; μόνος σου εδω. Ν' άνοιξης μόνος σου τ'α σφάγια μου... Θά βρ'η; μέσα σ' αυτά μία επιστολή, την όποια, σε παρακαλώ θερμάς, να πάρης και να την δώσης με τα ίδια σου τα χέρια στην Θρησκεία.

Γίγαινε !... Χαίρε για πάντα !...

Έπειτα από την επιστολήν αυτήν ο Ιάκωβος συνέχισε την επιστολήν προς άρχιεπίσκοπο της Θρησκείας.

...Συνεχίζω την επιστολήν που σου άρχισα Θρησκεία. Όσο ζούσα ήμην έλληνας το νά σου μιλή για τον έρωτά μου. Τώρα όμως μπο- ρεις να με άκουήσεις. Λίγες στιγμές με χωρίζουν από τον θάνατο. Και τις τελευταίες μου αυτές στιγμές τις άφιερώνω σε σένα.

Το γραμμα μου αυτό, Θρησκεία, θά το λάβης τη στιγμή, που εγώ θα βρισκόμαι θάμνενος βί- θω στο χώμα...

Τότε όμως όλοι πιά θάρχίζον να με λησμο- νούν, άγάπη μου. Και σύ άκόμη δέν θά με σ'α- ληψέσαι, όπως άλλοτε...

Ό ! Θρησκεία ! Δέν τρέμει πιά το χέρι μου, όταν κρατεί το σωτήριο μαχαίρι που θα χαιρέση την ψυχή μου την αιώνια άνάπαυση του θά- νατου.

Έπειτα έπρεπε πιά να τελειώσουν όλ' αυτά ! Δέν μου άξίζει να ζω έτσι βασανισμένος, άπελ- πονημένος, χωρίς την γυναίκα που άγαπώ...

Ό ! ποτε θάρρη εκείνη η ήμερα, που θά περνώ από τον ταφού μου χωρίς να ριχνης πιά ούτε ένα βλεμμα στον έρημο σταυρό μου !...

Και όμως κάτι μου λει μέσα μου, Θρησκεία, ότι με άγαπας άκόμα, ότι με σκεπτεσαι, ότι ελ- σαι έτοιμη και να θυσιαήης; άκόμα για την ά- γαπη μου...

Μα εγώ δέν μπορώ πιά να ζήσω ! Είμαι βέ- βας πως μόνο με το θάνατο μου, θά κ'ιτο- σθω νάνακοψίσω τα βάσανα των ψυχών μας !

Κ' αν ο Θεός μου ζήτηση κ'ι τότε το λογο- πών πράξων μου θά τον δείξω τα χέρια μου, που θα εινε καθαρά από κάθε έγκλημα και θά τον άποκρίθω :

Δέν έκανα καμιά κακή πράξη στον κόσμο !

Ημώνα πάντα ο τύπος της αρετής; της δι- κασιονης και της φιλανθρωπίας !... Ένα μόνο πάθος με παρέσυρε στη ζωή, ένα μόνο αλ- σθημα έπληγωσε την ψυχή μου : Η άγάπη !

Πότες έπλινξε, Θεέ μου ποσα δνειρα έκανα για να μ'ορέσω να την πανά δική μου !... Μα τιποτα ! Τα έμπόδια της ζωής δέν ά- φησαν ούτε μια στιγμή την ψυχή μου να γνωρίση την ψυχή της...

Ό μεγάλος έρωτας που γεννήθηκε στις καρδιές μας δέν μ'ορέσε, Θεέ μου, να βρ'η καμιά ιανούπολη καμια άνακούφιση... Μά ; χάρισαν ! Εκείνη, χωρίς να το θέλη, άναγκάστηκε να φύγη από κοντά μου, κ'ι εγώ ζήτησα πιά στον θάνατο την ήσυχία και την άνάπαυση των βασάνων μου...

Παρηγορήσου όμως, Θρησκεία, παρηγορήσου ! "Αν ο Θεός στον όποιο με τοση εύλαβεια καταφευγεις στις άρες της άτελειάς σου, αν ο Θεός, άγάπη μου μερμυνά κ'ι τότε για τη ζωή των δυτημών πλάσμάτων, να είσαι βέβαιη ότι δέν θέλει άποούρει, ούτε μιά στιγμή τα βλέμματά του από πάνω μου !...

Έξερε πάλι καλά ο Θεός, Θρησκεία, ότι δέν ήταν πιά δυνατό να ζήσω σ' αυτήν τη βασανισμένη ζωή, δέν ήταν πιά δυνατό ν' άνδρξω σ' αυτή άτάροχη μαρτύρια της ψυχής μου...

Γίγαινε λοιπόν κόσμε, γίγαινε !...

Μά γιατί όμως κλαίω άγάπη μου, γιατί κλαίω άκόμα, γιατί τρέμω ; Μήπως όλα σε λίγο δέν θά τελειώσουν, μήπως όλα αυτά τα πάθη της ψυχής μου δέν θά οβύσουν σε λίγο καιρό ;

Μ' αλλοίμονο ! Η αιώνια νύχτα, που θά κρύψη σε λίγο τα

μύτια μου, που θά θάψη μαζί μου όλες τις έπιθυμίες, όλους τους πόθους, όλα τα δνειρά μου, θά γίνει αίτια να μη σε βλέπω πιά, να μη άντεκώσω την έπείροχη θέα της άκορφιάς σου !

Τά δεικνυμένα μάτια μου σε ζητούν άκόμα Θρησκεία, σε ζητούν, θέλουν να σε ίδουν για τελευταία φορά, θέλουν να σε ίδουν πριν κλειστούνε για πάντα...

Πριν να πεθάνω, Θρησκεία, θέλω να σου άφήσω τον τελευταίο χαιρετισμό κ'ι θέλω να πάρω μαζί μου τα δάκρυά σου, ως το μόνο καρπό του μεγάλου έρωτός μου !...

Στάς δ το άπόγευμα έφτασα στην Βενετία και άπήνησα τον "Ουτίς, τη στιγμή που πήγαινε ν' άποχαιρέση τη Θρησκεία. Όταν με είδε ταρα- χτηκε αλλά κατόρθωσε να συγκρατήση την ψυχραιμία του. Με χαιρετίσε φιλικώς και με παρακάλεσε να τον συνδεθώ ως το σπίτι του πατέρα της Θρησκείας. Σε διο το δρόμο που έκανα μαζί δέν μου μίλησε καθό- λου ! Μ' άλλο μνο ! Τι μπορούσε άρα να μου ελπή ο δυστυχισμένος ;

Είπε τόσο πόνο στην ψυχή του ! Ήταν τόσο βυθισμένος στη σκέψη του θανάτου.

Όταν φθάσαμε μπροστά στην πόρτα του σπιτιού της Θρησκείας, ο Ιάκωβος σήκωσε μια στιγμή τα μάτια του στον ουρανό και ύστερα με κύ- ταξε και μου είπε :

« Δέν σου φαίνεται πιά ότι σήμερα το φως του ήλιου εινε πιο ώραίο, πιο γλυκό, από κάθε άλλη φορά ;... »

Όταν μ'ήκαμε μέσα στο σπίτι της Θρησκείας βρή- καμε τον "Οδοάρδο και τον πατέρα της, να κάθονται στο βάθος της τραπέζιας και να κρατούν το κεφάλι τους σιωπηλοί...

Ο Ιάκωβος προχώρησε και τους είπε :

— Ηρθα να σ'ς άποχαιρέσω. Αύριο το πρωί θά ργώ μακρνώ και ποιος ξέρει αν θά σ'ς ξαναίδω !...

Και την ίδια στιγμή, βλέποντας την Θρησκεία να μεταίρη στο δωμάτιο, προχώρησε και της φίλησε το χέρι.

Δέν μπορώ να περιγράψω εκείνη τη στιγμή. Η Θη- ρεσία ήταν δακρυομένη και ο Ιάκωβος, κρατώντας την άκόμα από το χέρι την παρακαλούσε να κλάση την Ισραβελίνα την όποια ήθελε να ιδη για τελευταία φορά.

Πράγματι η Θρησκεία έφερε σε λίγο στο δωμάτιο την αδελφή της η όποια μόλις άντίκρυσ τον "Ουτίς άρχισε να κλαίη σπαρακτικά. Η φωνή και τα δάκρυα του κο- ριτσιού ήταν τόσο άυθόμητα, τόσο συγκινητικά, ώστε κ'ι έμεις όλοι άρχισαμε να κλαίμε μαζί του.

Η Ισραβελίνα μόλις έμαθε ότι ο Ιάκωβος προ- κείται ν' άναχωρήση κρεμάστηκε άπ' το λαιμό του και με λυγμούς του έπαιλάμνε δάκρυα :

— Γιατί φεύγεις, Ιάκωβε μου ; Γιατί μ' άφήνεις ;...

— Γιατί έμαθα πως θά γυρίσης νύχτομα.

Ό ! Ιάκωβε τάξε μου πως θά γυρίσης νύχτομα.

Ό "Ουτίς μη μπορώντας πιά ν' άντεκώση τη σπαρακτική αυτή σκηνή, πήρε την Ισραβελίνα στα χέρια του και άφ'ου της φίλησε, τη παρέδωσε στην άγκαλιά της Θρησκείας. Έπειτα είπε : χαιρετέ ! Χαί- ρετε !... κ'ι έβγήκε έξω, χωρίς να π'η καμιά άλλη λέξη.

Ο κύριος Τ... τον συνάδενσε ως κάτω, τον άγκάλιασε και τον έφίλησε πολλές φορές και μ'ας άποχαιρέτησε άφωνα.

Ο "Οδοάρδος, ό όποιος ήταν κοντά του μ'ας έάρξε κ'ι αύτός τα χέρια και μ'ας εδ'ήθησε καλό κατενόδιο.

Η νύχτα είχε πιά παρηγορήσει πολύ. Μόλις γυρίσαμε στο σπίτι, διέ- ταξε τον έφηροχό του Μιχαήλ νά άκούμασι τις άποκρίσεις του. (Άκούουθε !)

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ."

« Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ... »

Το πλέον κισθηματικόν, το σπαρακτικώτερον και γοητε- τικώτερον των μυθιστορημάτων.

ΟΥΓΟΣ ΦΩΣΚΟΛΟΣ

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΤΑΒΕΡΝΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

‘Η ταβέρνα, εφεύρεση καθαρῶς ἑλληνική. — Διογένης, ὁ κυνικός φιλόσοφος καί... περιφανὴς ταβερνόβιος! — ‘Η ἀπέχθεια τῶν ἀρχαίων μας συγγραφέων πρὸς τὴν ταβέρνα. — ‘Η ταβέρνα κέντρα τῶν... παλληκαρῶν! — ‘Η αἰσχροκέρδεια τῶν ταβερνιάρηδων τῆς ἀρχαιότητος. — Οἱ Βυζάντιοι τρομεροὶ μπεκρηδες! — ‘Η ταβέρνα στὴν ἀρχαία Ρώμη. — Ταβερνέβιοι καὶ τεκράτορες. — Οἱ ποιητὰ καὶ οἱ παπαδες, κ.λ.π.

‘Ας ἀναγαλλιάσει ἀπὸ ἐθνικὴ περηφάνεια κάθε νεοελληνικὴ ψυχὴ. ‘Η ταβέρνα, ἡ θεὰ ταβέρνα εἶνε εφεύρεσις καθαρῶς ‘Ελληνική. Δὲ σῶνται, τουλάχιστο ἀποδείξει πὺ νὰ μᾶς πείσουν ὅτι ὑπάρχανε ταβέρνες καὶ στοὺς ἄλλους λαοὺς πὺ ἀκμάσανε πρὶν ἀπὸ τοὺς ‘Ελλήνας, ὅπως οἱ Σῖνοι, οἱ ‘Ασσυροβυβλώνιοι, οἱ Αἰγύπτιοι κλπ. ‘Απεναντίας πλείστοι Ἕλληνες συγγραφεῖς μνημονεύουν συχνὰ στὰ ἔργα τους ταβέρνες, χωρὶς νὰ τοὺς ἐκθέτουν τὸν ταβερνιάρηδες ὡς ἀνθρώπους... ἐσχάτης κοινωνικῆς θέσεως!

‘Ὡς πρὸς τοὺς περιφανεῖς ταβερνόβιους στὰ χρονικά τῆς ἀρχαιότητος, ἀναφέρεται ὁ φιλόσοφος Διογένης ὁ κυνικός, ὁ ὁποῖος πρὶν ἀποφασίσει νὰ ἐγκατασταθῇ... στὸ κλασικὸ πιθάρι του, συνότανε ἀπ’ τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδν στὶς διάφορες ταβέρνες — πὺ βοσκόντανε τότε συγκεντρωμένους στὴν Πνύκα — κάνοντας παρὰ μὲ βαρκώδεις τοὺ Πειραιῶς, μὲ τεμπέληδες, μὲ ἀχθοφόρους καὶ μὲ διάφορα ἄλλα ὑποκείμενα τῆς αὐτῆς περιωπῆς. Στὰ κατωγῶγια αὐτὰ μαζεύονταν καὶ οἱ παλληκαριδες ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, οἱ ὁποῖοι ἐμάλλωναν ἀδιάκοπα γιὰ τὴν καρδιά τὸν Λαῖδων τοῦ Κεραικεῖου.

Οἱ ταβερνιάρηδες τῆς ἀρχαιότητος δὲν ἦταν πὺ εὐσυνείδητοι ἀπ’ τοὺς σημερινούς ἀπογόνους τῶν. Δὲν τοὺς εἶχαν δηλιδῇ σὲ τίποτα νὰ σοὺ δώσουν ξύδι γιὰ κρασί. ‘Ο Πλούταρχος παραπονεῖται φρονιὰ γιὰ τὴν ἀνυπευθύνειαν τῶν ἱερῶν τοῦ Βάχου καὶ ὁ Βλεψίδης ἀναφανεῖ στὸν ‘Πλοῦτο’ τοῦ ‘Αριστοφάνους: ‘Αχ! αὐτὴ ἡ ταβερνιάρισσα! ποτὲ δὲ μὴδ’ ὡσεὶ σὸσὸ τὸ κρασί πὺ παρήγγειλε!...»

Γενικά, οἱ καπεῖοι καὶ οἱ θαμώνες τῶν καπελειῶν δὲν ἀπελάμβανον μεγάλῃς ἐκτιμῆσεως ἐκ μέρους τῆς ἡθικῆς καὶ σοφῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς οἰκογένειας. ‘Ο Πλάτων ἀνέχεται νὰ συμπεριλάβῃ αὐτὰ τὰ ὑποκείμενα στὴν πολιτεία του καὶ ὁ ‘Αθήναιος ὁ ἱστορικός μᾶς πληροφορεῖ πὺς τὰ μέλη τοῦ ‘Αρείου Πάγου δὲν ἐννοοῦσαν νὰ δεχτοῖν μετὰ τῶν ὁσίων ἐκείνων σὲ ταβέρνα. ‘Ο ‘Ισοκράτης λέει πὺς ‘ἕνας δοῦλος ἀκόμα πὺ ἀρτῆται τὸν εἰσὺ τοῦ δὲν παῖ ποτὲ νὰ φάῃ ἢ νὰ πῇ σὲ μὴ ταβέρνα. ‘Οταν διωγμένος ἀπὸ τὰς Συρακούσας, ὁ τύραννος Διονύσιος κατέφυγε στὴν Κόρινθο καὶ ἄρχισε νὰ συγχάζει στὰ καπελὰ, ζητώντας σὲ κρασί τὴ λήθη, ὅλοι τὸν κατέκριναν γιὰ τὸν ξεπεσμό του αὐτοῦ.

Μὰ ἡ πρόληψις αὐτὴ, κατὰ τῆς ταβέρνας δὲν ἐπικρατοῦσε καὶ σ’ ὅλη τὴν τότε ‘Ελλάδα. ‘Οι Βυζάντιοι, λέει ὁ Αἰλιανός, ἀγαπᾶνε τόσο πολὺ τὸ κρασί, ὥστε παρατᾶνε τὰ σπίνια τους, τὰ νοικιᾶνε σὲ ξένους καὶ πηγαίνουν καὶ κάθονται ἀπ’ τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδν στὶς ταβέρνες. Καὶ τὸ χειρότερο εἶνε πὺς μαζὶ μὲ τὰ σπίνια τους πωλοῦσαν καί... τίς γυναῖκες τους, ἀναγκάζοντας ἐπὶ τὴς δυστυχισμένης αὐτῆς ὑπάρξεως νὰ κυλισθοῦν στὴ διαβολοῦ. Γι’ αὐτὸ τὸ λόγο, ὅταν ὁ ἐχθρὸς πολιόρκησε κάποτε τὴ χώρα τους, ὁ Λεωνίδης ὁ στρατηγὸς τῶν βλεπόντων πὺς παρατοῦσαν τὰ ὅπλα γιὰ νὰ πᾶνε στὶς ταβέρνες, ἀναγκάστηκε ν’ ἀνοίξῃ καπελὰ μὲς στὰ τεῖχη!...»

Μὰ καὶ οἱ ταβερνιάρηδες τῆς Ρώμης; κακοπερνοῦσαν, ὅπως καὶ οἱ σὺνάδελφοι τους τῆς ‘Ελλάδος. ‘Ο ‘Οράτιος, ὁ Πετρώνας καὶ ὁ Κικέρων ἐναντιώμενος τοὺς ψέλουν τὸν ἐσάψαλμο. Οἱ νόμοι ἦσαν πολὺ αὐτεῖς ἀπέναντι τῶν ταβερνιάρηδων, οἱ ὁποῖοι ἐστεροῦντο, ἐπ’ ὅσον ἐξασκοῦσαν αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα, καὶ τὰ πολιτικά τους δικαιώματα. ‘Η ἀλήθεια ὅμως εἶνε πὺς τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ τὸ ἐξασκοῦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον Σύριοι καὶ ‘Ιουδαῖοι, ἄνθρωποι

δηλαδὴ χωρὶς σημασία, κατὰ τὴ Ρωμαϊκὴ ἀντίληψη. Καὶ γι’ αὐτοὺς κυνηγοῦσαν τόσο ἄγρια, μὲρὸς στὰ μάτια τοῦ κόσμου εἶναι, γιὰτὶ οἱ μεγιστάνες ἦσαν οἱ καλλίτεροι πελάτες τῶν καπελειῶν... μόλις ἄρχισε νὸ βραδυᾶν.

‘Η Ρωμαϊκὴ ἱστορία ἀναγράφει καὶ πολλοὺς αὐτοκράτορας ταβερνόβιους. Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν καὶ ὁ Νέρων, ὁ ὁποῖος κάθε βράδν μεταμφιεσμένος πὺς σὲ ἀχθοφόρο καὶ πὺς σὲ δοῦλο, ἐφερνε βόλτα ὅλες τίς ταβέρνες τῆς πρωτεύουσας. ‘Άλλοι ἐστεμμένοι μπεκρηδες ἦσαν οἱ αἰμωδὸοι Καλλιγούλας καὶ ‘Ηλιογάβλος καὶ ἡ περίφημη Μεσσαλίνα.

Εσχάσαμε ὅμως γὰ σὰς ποῦμε πὺς ἐπίσης περιφανεῖς ταβερνόβιοι ἦσαν τότε — ὅπως καὶ σήμερον — οἱ ποιητὰ. Τὰ ἐπίθετα μάλιστα πὺ μετριοφύεται ὁ ‘Οράτιος ὅταν θέλῃ νὰ βόσῃ κάποιον, ἀποδεικνύουν πὺς ὁ μεγάλος αὐτὸς λατῖνος ποιητὴς εἶχε συχνὰς πολὺ σὲ ταβέρνες.

Σῶζονται τρία τραγούδια πὺ τὰ συνθέσσε τότε ἕνας φιλόστοργος πρὸς τὴν τιμὴν κάποιας ταβερνιάρισσας ‘Ηβης. Καὶ φαίνεται πὺς εἶχε δημιουργηθῇ τότε ὁλόκληρη φιλολογία πὺ ἐξυμνοῦσε ἀποκλειστικὰ τὰ καλλὴ καὶ τίς χάρες τῶν ἱερῶν τοῦ Βίχου. ‘Ο ‘Ιουβενάλης εἶχε σκετῆσαι καυστικώτατα τοὺς αἰσθητικὸς τῆς ἐποχῆς τῆς, ὁ ὁποῖος περνοῦσαν τὸν καιρὸ τους στὶς ταβέρνες, ἀντὶ ν’ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ στρατιωτικά τους καθήκοντα.

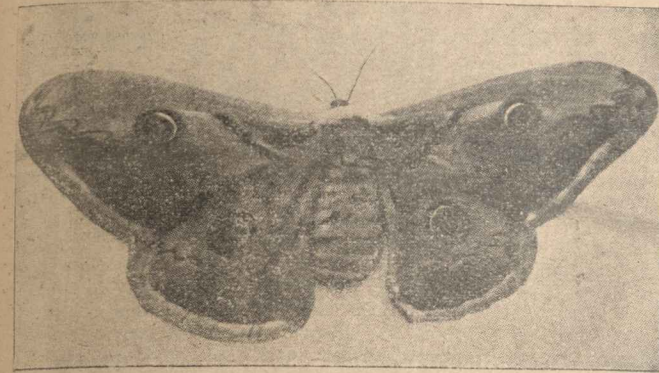
‘Οταν ἐγιναν ἡ ἀνασκαφὴς τῆς Πομπηίας ἀνεκαλύφθη καὶ ἕνα Ρωμαϊκὸ πανδοχεῖο, πὺ διετηρεῖτο σὲ ἀρίστη κατάστασι. Πάνω ἀπ’ τὴν πόρτα ἦταν ἀκόμα κρεμασμένη ἡ ἐπιγραφή του, ἡ ὁποία εἰκόνιζε δύο ἀνδρες, καθισμένους σ’ ἕνα τραπέζι, νὰ παίξουν ζάρια, ἔχοντας μπροστὰ τους ἕνα ἀμφορέα γεμᾶτο κρασί, μὲ δύο κοῦπες δίπλα.

Αὐτὴν ὁμοίως, πὺ τὴν οἰνοποσία, μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν ἐξαπλώθηκε σὲ τόσο μείωσι, ὅσο κατὰ τοὺς πρώτους μετὰ Χριστὸν αἰῶνας. Καὶ τὸ κακὸ παράδειγμα, αὐτὴ τὴ φράση, δὲν τὸ ἐδίδαν οὔτε οἱ ἀχθοφόροι, οὔτε τὰν βράσματα τῆς κοινωνίας, οὔτε μισοτρεῖς αὐτοκράτορες καὶ ἀνισόρροποι ποιητὰ, ἀλλ’ ἐκεῖνοι ἀκριβῶς, οἱ ὁποῖοι ἐπρεπε, μὲ τὸν ἀπογοῦ ἰδιωτικὸ τους βίον, νὰ δώσουν τὸ παράδειγμα τῆς κοσμιότητος καὶ τῆς ἐγκρατείας: οἱ ἱερεῖς τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ παπαδες μοίραζαν τότε τίς ὥρες τους μεταξὺ ταβέρνας καὶ ἐκκλησιῶν. Δὲν μποροῦμε καὶ οὔτε θέλομε, μὰ σὰς ἀναφέρουμε τὰ θλιβερά παραδείγματα πὺ μᾶς δίδωσι ἡ ἱστορία γιὰ τὴν ἀγάπῃ τῶν ἱερῶν ἐκείνης τῆς ἐποχῆς πρὸς τίς ταβέρνες. Ἀρκεῖ μὴνὰ καὶ σὰς ποῦμε, ὅτι περιφανεῖς ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς μᾶς λένε πὺς πολλὰς φορὲς ἐθεάθησαν παπαδες νὰ λειτουργοῦνε... τῷφρα σὲ μυστοῖ. Οἱ ἀφορισμοὶ καὶ ἡ νοουθεσίς πολλῶν εἰδικῶν συνόδων δὲν κατόρθωσαν νὰ πατάξουν τὸ κακὸ.

Μικρὸ μόνον περιορισμὸ στὶς καταχορήσεις αὐτῶν ἐφεραν οἱ μεγάλοι τότε κατὰ τῶν χριστιανῶν διωγμοί. Χρειάστηκε, δυστυχῶς, νὰ βοῇ τὸ χριστιανισμὸ, πὺ τότε ἄρχισε νὰ ἐξαπλώνεται, ἕνα πολὺ μεγάλο κακὸ, γιὰ νὰ χτυπηθῇ ἕνα ἄλλο κακὸ πὺ εἶναι ἐξ ἴσου μὲ τοὺς διωγμούς, νὰ ὑποσκάψῃ τὰ θεμέλια του.

Στὸ ἄλλο φύλλο θὰ συνεχίσουμε τὴν ἱστορία τῆς ταβέρνας διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΣ

Πολλὰ πτερωτὰ βρίσκουν τὸ ἕνα τ’ ἄλλο μὲ τὴν μυρουδιά. ‘Η ὁσμὴ πὺ χύνει στὸν ἀέρα τὸ θηλυκὸ χρησιμεύει σὲ ἀρσενικὸ γιὰ νὰ τὸ βοῇ ὅπου καὶ ἂν βρεῖται. Καὶ ἀπὸ τὰ εἶδη ἀκόμα ὅμως, πὺ ζοῦν ζευγαρωμένα ἡ ὁσμὴ δὲν λείπει. Σ’ αὐτὰ χρησιμεύει, γιὰ νὰ τὸ ἐρεθίσῃ καὶ νὰ τοὺς ἀνάβῃ τοὺς καίμους.

Σὲ μερικά ὅμως εἶδη ἡ ὁσμὴ εἶνε τὸ μοναδικὸ μέσο, πὺ μποροῦν νύχουνται τὰ δύο γένη σὲ ἐπαφῇ. ‘Αν λείψῃ αὐτὴ, θὰ χαθῇ καὶ τὸ εἶδος τῶν ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς.

Αὐτὸ γίνεται ἰδίως σὲ ἕνα εἶδος μεγάλης πεταλοῦδας, πὺ τὴν λένε οἱ ἐντομολόγοι: «Μεγάλο Πάγωνι» (Grand Paon).

‘Η πεταλοῦδα αὐτὴ εἶνε ἡ μεγαλύτερη τῆς Ἑβρῆς, ντυμένη ὅλη σὲ βελούδο, ἕνα βελούδο καστανὶ γαυροκίτρινο μὲ ἄσπρη ὁλομέτρη δαντέλλα. Τὸ στήθος τῆς τὸ στολίζει ἕνα ὑπέροχο μπουδὶ ἀπὸ πολύτιμη ἄσπρη γοῦνα. ‘Ὅσο δὲ γιὰ κοσμήματα, σὲ μέσο κάθε φτερούγας τῆς φέρνει καὶ ἀπὸ μὴ ἐξοχὴ ροζέτα ἀπὸ μαρμάρου, ὅπως βλέπετε καὶ στὴν εἰκόνα. Στὸ λαμπρὸ μᾶτι τους παίρνουν μαργιόλικα τὸ χρυσόφωτο τὸ ἄσπρο, τὸ ξανθὸ καὶ τὸ ἄλικο χρώμα. ‘Αὐτὸ εἶνε χαρὰ τῶν ματιῶν ἡ πεταλοῦδα αὐτὴ!

Τὸ πανόριον αὐτὸ πλασματικὴ τῆς, ἡ φύσις, σὺν νὰ ἤθελε νὰ τὸ ἐξιδανικεύῃ πέρα πέρα, τὸ ἀπάλλαξε ἀπὸ τὴν γονδοκομιὰ τοῦ φαντοῦ. Δὲν τρώει τίποτα. ‘Ερχεται καὶ φεύγει ἀπὸ αὐτὸ τὸν κόσμο, χωρὶς νὰ ἐγγίξῃ καμμιὰ τροφή. Οὔτε ἔχει στόμα. Χεῖλη μὴνὰ ἔχει γιὰ φιλήματα: Μιὰ φῖνα μαρμὰ σκὰ κάτω ἀπὸ τὰ ψυχαιστὰ ματάκια τῆς. Αὐτὸ εἶνε ὅλο ὅλο ὅτι ἔχει γιὰ στόμα. ‘Ερχεται στὸν κόσμο ἐπὶ ὄρατα καὶ φανταχτερῇ, μόνον καὶ μόνον γιὰ τὸν ἑρῶτα, μπορεῖ νὰ πῇ κανεῖς. ‘Αγαπᾶ, ἀπολαμβάνει τὸν ἑρῶτα καὶ πεθαίνει. ‘Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν, πὺ καὶ πεθαίνει καὶ αὐτὸ σὺ γράφει ἡ φύσις, ὅταν ἔχει κέρει!

‘Ο Φάμπρ, καθὼς ἐσποῦδαζε, τὴν πεταλοῦδα αὐτὴ, ἐπαθε ἕνα μεγάλο ξαφνικὸ μὴ βραδυὰ μέσα σὲ σπῖτι του. Τὸ ἀπόγνωμα ἐκείνου εἶχε βγεῖ ἀπὸ τὸ κοκοῦλι τῆς μιὰ θηλυκὴ πεταλοῦδα, καὶ τὴν ἐβλεπε κάτω ἀπὸ ἕνα συμπαγὲς κοκοῦλι. Τὸ βράδν, καθὼς ἦταν καλοκαίρι καὶ εἶχαν ἀνοίξῃ τὰ παράθυρα του, ἄρχισε νὰ πλημμυρίζῃ τὸ σπῖτι του ἀπὸ ἀρσενικὴς πεταλοῦδας αὐτοῦ τοῦ εἶδους, ἡ ὁποῖα ἐστῆσαν ἕνα τρελλὸ καὶ ἀτέλειωτο χορὸ γύρω σὲ τὸν ὁρῶτα γιὰ νὰ βοῇ ἕνα ζευγάρι ἀπ’ αὐτὲς γύρω ἐκεῖ στὴν ἐξομική του περιοχὴ καὶ δὲν τὸ κατόρθωσαν. Βρῆθηκε τότε στὴν ἀνάγκη νὰ φέρῃ ἀπὸ ἄλλου. ‘Αφοῦ ὅμως δὲν ὑπῆρχαν τέτοιες πεταλοῦδες ἐκεῖ γύρω ἀπὸ πὺ ἐξυμνοῦσε σὲ μιὰ νύχτα ὅλο ἐκεῖνο τὸ μπουδὶ τῶν γαμπρῶν; ‘Ο Φάμπρ ἐκλείσε ἀμέσως τὰ παράθυρα καὶ τὴν αἰχμαλωτίσσε ὅλες γιὰ τὰ πειράματά του.

Παρατήρησα δὲ, καθὼς λέει, ὅτι ὅλες ἐρχόσαντε ἀπὸ τὸ ἀνέμετο σημεῖο πὺ φουσοῦσε. Μὲ τὸν ἀέρα λοιπὸν τοὺς ἐστελεε τρυφερά μινύματα ἡ θηλυκὴ τὸν πεταλοῦδα, τὴν ἴδια ἡμέρα πὺ βγήκε σὲν κόσμο. Τὴν μυρτίστησαν καὶ ἔτρεξαν. Γιὰ νὰ πεισθῇ περισσὸν ὁ Φάμπρ ἐκλείσε τὴν πεταλοῦδα του κάτω ἀπὸ ἕνα γυάλινο κουδοῦνι, τὸ ἐσφάλισσε ἐρμητικὰ, τὸ τοποθέτησε σὲ μέρος πὺ νὰ φαίνεται ἀπὸ παντοῦ καὶ ἀπόλυσσε μερικὸν αἰχμαλώτους τοὺς ἀρσενικούς. ‘Ε, λοιπὸν οὔτε τὴν πῆραν χαμπάρι οἱ κύριοι αὐτοῖ.

‘Αφοῦ ἐβροῦδασαν ἄρκετὴ ὥρα σὲ τὸ δωμάτιο ψάχνοντας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐπὶ τέλος ἀπελπίστηκαν καὶ τὸσάσαν ἀπὸ τὸ ἀνιχνεῖν τὸν φανέλλα. ‘Εκρίνε ὅσοι καὶ Φάμπρ ἕνα κομμάτι φανέλλα στὴν κοιλίᾳ τῆς θηλυκῆς πεταλοῦδας καὶ ἀφοῦ ἐκλείσε καλὴ τὴν πεταλοῦδα σὲ γυάλινο κουδοῦνι ἀπώσανε τὸν φανέλλα σὲ τραπέζι καὶ ἀπόλυσσε τοὺς αἰχμαλώτους. Τοὺς δέδοκται μὲς! ‘Εμπερθεύθησαν ὅλη στὴν φανέλλα καὶ ἀνοῖξαν δυνατὸ καγὰ πὺς νὰ πρῶτοκαθῇσιν ἀπὸ αὐτῆς, χωρὶς νὰ τοὺς καίγεται καφρὶ γιὰ τὴν ἴδια πεταλοῦδα πὺ λυτάρουσε δίπλα τους ἀπὸ τὸν πόθο τρεμουλιάζοντας τὴς πανώρητες φτερούγες τῆς μέσα σὲ γυάλινο κουδοῦνι. Τοὺς ἐπὶ τέλος ἀπὸ τὴν φανέλλα ὁ Φάμπρ, ἔτριψε τὴ μύτη του καὶ αὐτὴ καὶ ἐπειτα ἐξαφάνισε τὴ φανέλλα. ‘Η μύτη τοῦ γέρου-Φάμπρ

ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ ΚΑΙ ΜΥΡΣΩΝ

(Τὸ γλυκυνάτου βουκολικοῦ ποιητοῦ Βίανος)

Κλεόδαμος

‘Ὁ Μύρσωνα, τί λαχταρεῖς περσότερο ἢ καρδιά σου; Τὴν ἀνοῖξιν; ἢ τὸ χειμῶ, γιὰ τὸ καλοκαίρι; Τὸ καλοκαίρι θὲς νάρθῃ, πὺ στὶς δουλειές μοχτοῦμε, ‘Η τ’ ἀπαλὸ χινόπωρο, πὺν περὶ λίγῃ ἢ πῆνα; ‘Η τὸ χειμῶ τὸν ἀνεργὸ! Γιὰτὶ πολλοὶ ἀγαποῦνε Χωρὶς δουλειὰ στὴ ζεστασιά γλυκὰ ν’ ἀποκαθύνουν. ‘Η ταχα ἢ ἀνοῖξῃ ἡ καλὴ περσότερο σ’ ἄρεσει; Πῆς μου. Νὰ νοβεντιάσουμε καιρὸ μᾶς δίνει ἡ σκόλη.

Μύρσων

Δὲν εἶν’ στὴν κρίσι τῶν θνητῶν τὰ θεῖα τὰ ἔργα. ‘Ὅλα καλὰ καὶ ἱερὰ, μὰ γιὰ δικὴ σου χάρι, ‘Εγὼ θὰ εἰπῶ, Κλεόδαμε, τί πεῖότερο μ’ ἄρεσει. Τὸ καλοκαίρι ἂς μὴν ἐρθῇ, γιὰτὶ μὲ ψνέει ὁ ἥλιος, Οὔτε καὶ τὸ χινόπωρο, τὰ φρούτα του ἀρροσταίνουν, Οὔτ’ ὁ χειμῶνας ὁ σκληρὸς μὲ παγωνιές καὶ χιόνια. ‘Ὅλο τὸ χρόνον ἀνοῖξῃ πεθύμησα νὰ κᾶν. Π’ οὔτε τὸ κρῶ νὰ μᾶς κροῦθῃ, οὔτε νὰ ψνέει ὁ ἥλιος. ‘Ὅλα φρουσκάνουν καὶ γλυκὰ τὴν ἀνοῖξῃ βλασταίνουν Κ’ ὅσο ἡ μέρα μας βασιτᾶ, τόσο κρατεῖ καὶ ἡ νύχτα.

ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΙΖ’

Στὴν ‘Αφροδίτη

‘Ημερὴ Κύπρι τοῦ Διὸς καὶ τῆς θαλάσσης κόρη, Τόσο γιὰτὶ νὰ τυραννῇς θνητοὺς καὶ ἀθάνατους; ‘Η κάλλιο, τί τοὺς μίσσηες τόσο πολὺ, ‘Αφροδίτη, Κ’ ἐγέννησες τὸν ‘Ερωτα, τέτοιο κακὸ γιὰ ἄνθρωποι; ‘Ακαρδὸ καὶ ἄγριο καὶ σκληρὸ, μὰ σὲ μισοῦν ὅσοι; Γιὰτὶ τὸν γέννας φτερωτό, ὅπου νὰ μὴ μποροῦμε Ποτὲ μας νὰ γλυτάνουμε τὴ μαύρη του σαῖτα;

ΕΙΔΥΛΛΙΟ Δ’

‘Ο ‘Ερωτας καὶ ἡ Μοῦσα

Τὸν ἑρῶτα τὸν ἄγριον ἡ Μοῦσα δὲ φοβῶνται. ‘Απὸ καρδίας τὸν ἀγαποῦν καὶ ἀπὸ κοντὰ του τρέχουν. Κ’ ἂν λάχῃ κάποιος τὴν νύχτῃ δίγως ἀγάπῃ καὶ ἔξη, Μαχρὰ πὺ φεύγουν καὶ δὲν τραγούδια νὰ τὸν μάθουν. Μ’ ἂν κάποιος γλυκοκελαῖδῃ, τὴν ὥρα πὺ τὸ νῦν του Τὸν τρικυμῶν ὁ ‘Ερῶτας, μὲ βιάση τὸν κυκλῶνουν. Πῶς εἶνε τοῦτα ἀληθινὰ μπορὶ νὰ μολογῶ; ‘Αν τραγουδῶς γιὰ θνητὸ, ἢ καὶ γι’ ἀθάνατο ἄλλον, Δένεται ἡ γλῶσσα μου καὶ παῖα δὲ λείει γλυκὸ τραγούδι. Μ’ ἂν τραγουδᾷ τὸν ‘Ερωτα, εἰτε καὶ τὸ Λυκίδα, Χαρούμενὸ τὸ στόμα μου ἢ ὀδὴ τὸ πλημμυρίζῃ.

Μετὰφρ. Θάνου Ντογάνη

ἔγινε τότε περιπόθητὴ νύχτῃ, πὺ ἐπάσχιζαν ὅλοι ποῖος νὰ τὴν ποιοῦντο. Καὶ εἶδε καὶ ἐπαθε γιὰ νὰ τοὺς δώξῃ. ‘Επῆγε νὰ τὸν στραβοῦν τὸν ἄνθρωπο!

Καὶ ὅμως τὸ περιεργότερο ὅλον εἶνε ὅτι ἡ θηλυκὴ πεταλοῦδα δὲν ἐπρόδινε καμμιὰ ὁσμὴ, γιὰ τὴν ἀνθρώπινη τουλάχιστο δόξα. Τὴν ἐμυρτίσθη ὁ ἴδιος ὁ Φάμπρ. ἔβλεπε νὰ τὸν μισοῦν καὶ ἄλλοι καὶ παιδιὰ, ἄλλα πὺ ἔχουν ὁμοίαν δόξα. Μὰ τοῦ κάκου... ‘Η πεταλοῦδα μισοχρόλοσε μόνο γιὰ τοὺς ἀρσενικούς. Εἶνε καὶ αὐτὸ ἕνα ἀπὸ τὰ μυστικά τῆς Φύσεως.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΤΟΥ ΗΥΟΗ CONWAY

(Συνέχεια - εκ του προηγούμενου)

Η Παυλίνα ακολουθούσε την οδό Βαλπόλ και χωρίς να διττάση έστριψε στον πρώτο δρόμο που βρέθηκε μπροστά της. Θά διανύσαμε έτσι μισό χιλιόμετρο. Ύστερα έπηρε ένα άλλο δρόμο, στο οποίο την έμεινε στάθηκε, μπροστά σ' ένα σπίτι τρίπατο. Ένα σπίτι πυθμιαίο πολύ με το δικό μου με μόνη τη διαφορά, ότι το σπίτι αυτό ήταν άκατοικητο, όπως κατάλαβα. Κάτ' απ' τα σκονισμένα παράθυρά του ύπληξε η έπιγραφή: «Ένοικιάζεται». Ποιός τάχα μυστηριώδης λόγος είχε οδηγήσει την Παυλίνα προς το έρημο αυτό σπίτι; Μήπως μέσα σ' αυτό είχε ζήσει άλλος; Ξαναγεννιόταν τάχα κάποια μακρυνή ανάμνηση στο φτωχό μυαλό της;

Προχώρησε κατ' ευθείαν προς την πόρτα και ακούμπησε επάνω το χέρι της, σά να περιέμενε ότι έτσι θάνοιγε ή πόρτα μόνη της. — Παυλίνα, άγαπημένη μου, τί; είπα, ως γυρίσουμε τώρα στο σπίτι μας. Είπε πολύ άργά για να μ' ούμμε σ' αυτό το σπίτι. Αδριο άν θέλεις, έρχομαστε πάλι.

Εκείνη όμως δεν νού άπάντησε και εξακολούθησε να κρατά την ίδια στάση. Την έπιασα από το μπράτσο και προσπάθησα με τρυφερότητα να την άπομακρύνω. Άλλα εκείνη άντιστάθηκε με μία δύναμη που δέ φανταζόμουν ποτέ ότι θά είχε. «Οποιος μ' άν ήταν ό σκοπός της ήτανε φανερό πως δέ θά τον πετύχαινε παρά μόνο περνώντας την πόρτα αυτή.

Έβριξα μία ματιά δόλορά μου, άναρωτώντας τον εαυτό μου άν δεν έπρεπε να φωνάξω κανένα άδελφί και να βίλω μέσα διά της βίας, ή άν δεν ήταν προτιμότερο να την άφήσω εκεί όπου ή ίδια να παρατηρή τη του σκοπού της. Ένθ βρισκόμουν στο δέλημα αυτό μου ήρθε άξαφνα μία ιδέα. Κάποτε άλλος στο παρελθόν είχα άνοιξει με το πα πα το το μου την πόρτα ενός ξένου σπιτιού. Ίσως και τώρα μπορούσε να γίνει το ίδιο. Ήξερα, ότι τα άκατοικητα σπίτια είνε συχνά είτε από άμέλεια, είτε για εύκολία, κλειδωμένα μόνο με λουκέτο. Δεν ύπληξε άλλωστε κανείς λόγος να μη δοκιμάσω. Έβγαλα το κλειδί που είχα χρησιμοποιήσει την τραγική εκείνη νύχτα που σάς άφηγήθηκα στην άρχή, το έβαλα στην κλειδαριά και άξαφνα είδα την πόρτα ν' άνοιγει. Τότε μ' άνατριχίλα φρίκης πέρασε όλο μου το κορμί γιατί κατάλαβα άμέσως πως δέ ήμπορούσε να είνε μιά άπλη σύμπτωση.

Η Παυλίνα χωρίς να πη ούτε λέξη, ούτε να ξαφνιασθή καν, προχώρησε στήν είσοδο του σπιτιού. Άφου έκλεισα την πόρτα πίσω μας, την άκολουθήτα και βρέθηκα σ' έν. γ. άπόλυτο σκοτάδι. Άκουσα μπροστά μου το γρήγορο και έλαφρό βήμα της και κατόπι την είδα ν' άναβαίνει τη σκάλα. Έπειτα την άκουσα ν' άνοιγει μία πόρτα και τότε μονάχα ξαναβρήκα άρκετή έτοιμότητα πνεύματος, όποτε ν' άναγκάσω τα πόδια μου να προχωρήσουν. Αισθανόμουν το αίμα μου να παγώνει, ένθ άκουόσα στο πρώτο σκαλοπάτι. Το σκοτάδι ήτανε βαθύ κ' έν τούτους παραδόξως προχωρούσα μ' εύκολία. Μά γιατί να μην προχωρώ μ' εύκολία άφου ήξερι τόσο καλά το μέρος. Είχα βρεθεί εκεί κ' άλλη μία φορά, όταν ήμουν τυφλός... Ναι, ναι την τραγική εκείνη νύχτα της δολοφονίας είχα βρεθεί στο ίδιο αυτό σπίτι!

Η άλήθεια παρουνίστηκε άξινι στά μάτια μου. Ήταν το ίδιο εκείνο σπίτι όπου κατά λάθος είχα μπει πρό τριετίας. Άνέβαινα την ίδια σκάλα και σε λίγο θά βρισκόμουν στην ίδια κάμαρη όπου είχε συντελεσθεί το έγκλημα. Θά έβλεπα πιά με τα μάτια— γιατί τότε ήμουν τυφλός—τόν τόπο όπου, άνίκανος να ύπερασπισθώ τον εαυτό μου, λίγο έλειψε να δολοφονηθώ κ' έγώ.

Μά ή Παυλίνα τί έγύρευε σ' αυτό το μέρος; «Έβγαλα τα σπύρα μου απ' την τσέπη και άναψα ένα. Τότε ξεχώρισα το ίδιο δωμάτιο στο οποίο είχα μπει κ' απ' όπου λίγο έλειπε να μιν ξαναβγώ.

Το πρώτο βλέμμα μου το έβριξα για να βρω την Παυλίνα. Στεκόταν εκεί όρθια, με το κεφάλι της χωμένο στα χέρια της. Από την έφραση της κατάλαβα ότι μία πάλη γινότανε μέσα της που δεν θ' άφύσσονε να ξωτεριευθή.

Το σπύρο μου κήκε ός το τέλος κ' άναγκάσθηκα νάναψω ένα άλλο. Συγχρόνως κοίταξα γύρω μήπως εύρισκα κανένα άλλο μέσο για νάσω σταθερότερο φώ. Ένα μισό σπαρτισμένο βρισκόταν άπάνω στο τζάκι.

Η Παυλίνα εξακολουθούσε να τηρή την ίδια στάση και μου φάνηκε πως ή άναπνοή της γινόταν όλοένα και πιο γρήγορα. Τα δάχτυλά της έτεριφέροντο σπασμωδικά γύρω από τούς χορτάς της, σά να προσπαθούσε να θυμηθ ή κάτι. Δεν μπορούσα παρά να περιμένω.

Βρισκόμαστε σ' ένα δωμάτιο μέτρια έπιπλωμένο. Φαίνεται πως

ήταν ξενοκίαστο από καιρό γιατί τα έπιπλα ήταν γεμάτα σκόνη. Θυμήθηκα τη γωνιά όπου με είχαν πετάξει οι δολοφόνοι. Είδα το μέρος όπου βρισκόταν το πτώμα άπνοιο στο οποίο είχα σκαπάνει και άνατριχίασα. Στο βάθος της αίθουσας ήταν μία πόρτα πίσω απ' την οποία είχα άκούσει τις σπαραχτικές κραυγές. Την άνοιξα δυνατά και, ύψωνοντας το κερί, είδα ένα δωμάτιο που έμοιαζε πολύ μ' αυτό που βρισκόματε, μονάχα που βρισκόταν σ' αυτό ένα πιάνο. Ήταν το ίδιο άσφαλώς το όποιον οι μελωδίες μερεβέφτηκαν εκείνο το βράδι με τις κραυγές της άγωνίας.

Ποιά έμπνευσις μου ήρθε τότε; Ύπό ποίαν έπίδραση ένήργησα; Δεν το κατάλαβα αυτό ποτέ. Άφησα το κερί και μπήκα μέσα στο δωμάτιο. Σήκωσα το σκονισμένο σκέπασμα του πιάνου και άγγιξα με τα δάχτυλά μου τα πλήκτρα του. Χωρίς άλλο, οι τραγικές άναμνήσεις που είχαν ξυπνήσει μέσα μου, μ' έκαναν χωρίς να το κατάλαβα, να παίξω τις πρώτες νότες του ίδιου εκείνου κομματιού, που είχα άκούσει προσεχτικά έξω από το δωμάτιο εκείνο το βράδι, συνοδούμενο από τη γοητευτική φωνή της γυναίκας. Καθώς έπαιζα, κοίταξα στο άλλο δωάτιο την Παυλίνα.

Ένας νευρικός κλονισμός την έταίριζε δολιχέρη. Έστρεψε το κεφάλι της και διευθύνθηκε προς το μέρος μου. Το πρόσωπό της είχε μιά έκφραση τέτοια, όποτε, καθώς άπομακρυνόμουν από το πιάνο, άναρωτώμουν με άγωνία τί έμελλε να συμβή.

Το έπανωφόρι που την σκέπαζε είχε πέσει κάτω. Κάθισε στο καθίσμα του πιάνου και άκούστηκε τα δάχτυλά της επάνω στα πλήκτρα. Άρχισε τότε ν' παίζει το προλόγιο του ίδιου κομματιού του οποίου έγώ είχα παίξει τις πρώτες νότες.

Ήμουν κατάπληκτος. Ποτέ ός την ήμερα εκείνη δεν είχα δείξει το παραμικρό γούστο για τη μουσική. Μά άξαφνα κατάλαβα τόσο καλά σά να νού το είχα παίζη από πριν... και είχα κατάλαβει τί έμελλε να συμβή.

Ήμουν βέβαιος, ότι σε μία ώριμμένη στιγμή ή φωνή της Παυλίνας θά ένοησαν με τούς ήχους του πιάνου, ότι θάκούγα την γυναίκα μου να τραγουδά θαυμάσια με μία φωνή συγκρατημένη όπως τη μοιραία εκείνη νύχτα... Και την άκουσα πράγματι... Έπειτα περίμενα άσθμαίνοντας τη στιγμή που θα σπαιματούσε άξαφνα και άπότομα το τραγούδι της... Και δέν άργησε να το σπαιτήσει και να όμηρη έμπρός κανόντας ένα κίνημα τρέλας και βγάζοντας μία κραυγή φρίκης!... Όπως για κείνην έτσι και για μένα, τα γεγονότα της τρομερής εκείνης νύχτας είχαν ξαναγίνει παρόμοια. Η Παυλίνα είχε ξαναγυρίσει στο παρελθόν, είχε ξαναγυρίσει στην τρομερή εκείνη στιγμή, ή οποία έγινε άρομη νά χύση τη μνήμη της.

Ποιά θά ήταν το άποτέλεσμα αυτής της άντιδράσεως; Θά ήταν τάχα καλό ή κακό; Εκείνη τη στιγμή δέν έσφόδρινα να το συλλογιστώ. Η Παυλίνα άσπαρχόλασε όλες

μου τις φροντίδες.

Την είχε άποκηλίξει άπάνω σ' ένα μικρό καναπέ, όπου προσπαθούσα να την συγκρατώ και να την καθυστερώ, να καταπνίγει τις διαπεραστικές κραυγές της οι οποίες θά μπορούσαν να τρομάξουν τούς γείτονες.

Καθ' όλο αυτό το διάστημα άμύνονταν ένάντιον μου, προσπαθούσε να με άπωθή και να σηκωθή, μά όπως και την τραγική εκείνη νύχτα, την συγκρατούσε άπάνω στο καναπέ ένα δυνατό χέρι. Κατά πάσα πιθανότητα, ό καναπές ήταν ό ίδιος. Ή μόνη διαφορά μεταξύ του παρελθόντος και του παρόντος ήταν ότι τα χέρια που τη συγκρατούσαν τώρα ήτανε χέρια φίλικά.

Μέσα από τις κραυγές της, ξεχώρισα αυτές τις λέξεις: — Άντονύ! Άντονύ μου! Έσύ ό τόσο καλός, ό τόσο ώραιος, ό τόσο τρυφερός για την Παυλίνα σου, έσύ που άγαπώ, φτωχέ μου άγαπημένη, δυστυχισμένο μου Άντονύ!

Γιά ποιόν Άντονύ μιλούσε τάχα; Ποιός μπορούσε να ήταν αυτός ό άνθρωπος τον όποιον έφώναζε έτσι;

Κ' ή κραυγή της εξακολουθούσαν:

— Χάρη! Εύχαριστίστητε τον! Μην τόν σκοτώνετε!... Ό! Μακάρι! μιν τόν σκοτώνεις! Άθλια!... Θεέ μου, έσύ δέν τον ύπερασπίζεσαι!... Τρεξ έναντίον ενός!... Οι άτιμοι!... Ό! το μαχαίρι βυθίστηκε μέσα στην καρδιά του... Αίμα! Αίμα! Μακάρι! Δαίμονα! Καταραμένο! Βοήθεια! Βοήθεια! Πάστε τούς δολοφόνους!

Δέν έπαψε τις κραυγές παρά άφου, έντελώς έξαντλημένη πιά έλιποθύμισε. Έπωρελήθηκα της λιποθυμίας της αυτής για να την πάρω όσο μπορούσα πιο γρήγορα από τον τόπο αυτό της φρίκης.

Η ώρα δέν ήταν άκόμα και πολύ προχωρημένη και με τη βήθθεια ενός διαβήτη, έφώναξα ένα άδελφί. Σε λίγη ώρα, άπέδωτα τη Παυλίνα στο κρεβάτι της όμοια με νεκρή.

(Άκολουθεί)

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Β.

Μία έλεκτη Άθηναία που συγκεντρώνει πολύ θαυμαστικές ψήφους λόγω της συμπαθητικότητας του ύφους της, της έκφραστικής ευμορφίας της, και της άκαταγώνιστου κομψότητας της. Κάθε τουαλέτα της θά έλεγε κανείς ότι άντιπροσωπεύει γνώμη, γούστο και γού διακεκριμένου παριζιάνικου ραπτικού Οίκου και μ' όλα ταύτα όλα τα χαριτωμένα φορέματά της είνε δημιουργήματα της καλλιτεχνικής έμπνευσής της. Είνε πάντοτε άπλοστάτα ντυμένη και μ' ένα κασέ ύφασμα. Περιήχητη σε όλες της κοσμικές δεξιότητες μεταξύ των οποίων όμως όλίγοντες έλέναι, έντός όλίγων ήμερών τελούνται οι γάμοι της και άποδημεί εις Ίνδία.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η παρελθούσα έβδομάς πλήρης από δεξιότητες, χαρτοπαικτικά, χορευτικά προσκλήσεις διεδοχόντο αι μέν της δέ, και τα γκρόντεν πόρτα άφθονα μεταξύ των όποιων κυριώτερων και ώραιότερων παρά τή Διοικήτη της Έθν. Τραπεζίης και τή κ. Άλ. Διομήδη.

Ο κήπος μαγευτικός, σπανία πινδασιία για τα μάτια, τα θαυμάσια και άφθονα τριαντάφυλλα σε ποικιλία άράνταστη είδων και χροματισμού άποτελούσαν θέαμα άλησμόνητον.

Τουαλέτες ός επί το πλείστον έμπριμε μεταξύ των όποιων πλέον άσυνείηστο και συγχρόνως ώροτο της κ. Ντιντή Στριέρη, μαύρο σιφόν σπαρμένο μαργαρίτες, και μαντώ χαριτωμένο από το ίδιο ύφασμα, κατόρινο καπέλλο.

Τελευταίως παρατηρείται στις κοσμικές δεξιότητες μία μονοτονία ντυσίματος, λείπει ή πρωτοτυπία, ή έμπνευσις, ή ποικιλία, ή τόλη ιδίως για γκρόντεν πόρτυ, που περιμένει κανείς να δει μερικά μονόχρωμα φορέματα από κρέπ, σε χρώματα παστέλ ή φοντάν, έρωμαμένα με πληθώρα μικρών βολών και πλισέ, και καπέλλα πλατύγυρα ψάθινα, που συνδυάζοντο λόγω φρεσκάδας και νουβωτέ με τον κήπο.

Στην άνωτέρω ύπαιθρον έλεκτηήν συνάθροισην ύπερίσχυον φορέματα τυπικά γκρί-μπιζ—μπλε μαλιν, κάποτε ένα χρώμα βισονί ή θαλασσί που τόσο ένδοσόνται από την καλοκαιρινή μόδα—δυκόπον με την άλλεγορσίσην των την μονοτονία των βιθύχρωμον φορεμάτων.

Από της πλέον εύχαιρτες παρουσίες, της Άρ. Θεοδόρη, της Δος Μίκας Σκουβέ, της Δος Τσικαλιώτη, της κ. Άσσ. Χέλη.

Την παρελθούσαν Πέμπτην γεύμα εις τόν Ένν. Μεγάλης Βρετανίας δόθεν παρά τή Σίρ Τζόν Σίμσον.

Παρεσβέθησαν πρόεδρος Άμερικής και κ. Σκίννερ με θαυμασάν τουαλέτα μαύρη και άρζαν, κ. και κ. Φραντζή, κ. και κ. Β. Αορστέη, κ. και κ. Γ. Μακρά, κ. και κ. Άδοσίδου—τι ναλέτα Βόδες Όλλανδός του δημοσιονομικού τμήματος της Κοινωνίας των Έθνών κ. Πάλη, Δα Ραράτη τίκος σωματάρχης Ίσλανδίδος, γραμματέως της Κοινωνίας των Έθνών με πολλή σιμ τουιλέτα κόκκινη και μαύρη.

Το παρελθόν Σάββατον δεξιόσις παρά τή Ναυάρχη και τή κ. Βόστη.

Παρεσβέθησαν πρόεδρος Όλλανδίας και κ. Περισόμ, πρόεδρος Βελγίων και κ. Γκιγιώμ, Γ. Ίμπεριάλη, κ. και Δις Άρλόττα, πρόεδρος Γαλλίας και κ. Κλεμάν Σμιόν, πρόεδρος Άγγλης, πρόεδρος Πολωνίας και κ. Γιούρεβιτς με το χαρακτηριστικό της και άπλου.

Το παρελθόν Κυριακή μεγάλη κίνησι στην πελούς και πεζός των ίπποδρομιών. Στην έξέδρα διακρίνονεν, κ. Βουλτσου σωματάρχον σίνολον, Δις Βρυξάν τουαλέτα χαριτωμένη μπιζ ροζέ, κ. Τσαγγή κομψότατον σίνολον μπλε—νατιέ και γκρι, κ. Γ. Ζερβο-πούλον λίαν καλαίσθητον ντύσιμο άποτελούνμε τον από φόρεμα ντεγκραντέ μπλε—σιελ ως νύκτις τη ζή σα; κομψότατη έρευνα γεγορημένης, «Το έγκλημα του γενναίου γαλλικού διήγημα, «Η χολέρα διά μέσον των σίων», «Ο κλέφτης άγγλικό διήγημα, «Η υπανάνα», κ.κ.κ.

Μετάξύ των περιεχομένων της είνε και τα έξης: «Η Σίρα Μπράνκο», «Τα ανθρώπινα όθρια», «Η μορφή της ζωής του μουσουργού Βέρμπερ», «Πώς γίνονται οι μεγάλοι άστρονομικοί», «Από τη ζωή του μεγάλου συγκροτήσαντος του ντύσιμου άποτελούνμε τον από φόρεμα ντεγκραντέ μπλε—σιελ ως νύκτις τη ζή σα; κομψότατη έρευνα γεγορημένης, «Το έγκλημα του γενναίου γαλλικού διήγημα, «Η χολέρα διά μέσον των σίων», «Ο κλέφτης άγγλικό διήγημα, «Η υπανάνα», κ.κ.κ.

ΚΑΤΟΙΚΕΙΤΑΙ Ο ΑΡΗΣ;

Το περισπούδαστο αυτό ζήτημα, για το οποίο τόσα και τόσα έχουν γραφεί μέχρι σήμερα, άρχισε και πάλι να συζητείται. μεταξύ των άστρονόμων της Εύρώπης και Άμερικής.

Ο περίφημος δόκτωρ Πέρσεβαλ Λόβελ, ένας από τούς πιο γνωστούς έπιστήμονας της Νέας Υόρκης, είνε φαίνεται ό φανατικώτερος όπαδός και εισηγητής της θεωρίας ότι ό Άρης κατοικείται από μακρού χρόνον. Την θεωρία του αυτή βασίζει επί των τελευταίων παρατηρήσεων τις όποιες έκανε ό ίδιος, με τη βοήθεια ενός τεραστίου τηλεσκοπίου, τελευταίας κατασκευής και μεγίστης έντάσεως. Με το τηλεσκόπιο αυτό, ό κ. Λόβελ, κατόρθωσε, λέγει, να παρατηρήσει, ότι την επόμενην του άστερισμού αυτού, ένα πλήθος από διώγους, αι όποια είνε κατασκευασμένα με τέτοια έπιμέλεια, για την όποια δέν είνε δυνατόν, παρά να έχη τεθή σε κίνηση, το μυαλό του ανθρώπου.

Η θεωρία αυτή του άμερικανού άστρονόμου, έχει τελευταίως βρει πολλούς όπαδούς στην Εύρώπη Άμερική, και φαίνεται ότι θά έχει πολλά πειστικά έπιχειρήματα.

Ένας άλλος όμως καθηγητής και αυτός γνωστός και άνεγνωρισμένος έπιστήμων, ό σουηδός άστρονόμος Άρθουρος Σβάντε, σε μία διάλεξη που έκανε πρό μηνών στη Στοκχόλμη, ύπεστήριξε, ότι ό Άρης δέν είνε δυνατό να κατοικείται, για τόν άπλούστατο λόγο ότι έχει χροσκοπήσει πιά ή παλαιά θεωρία περί της παγκοσμίου ζωής, τίν όποια τρεβέχοντο οι περισσότεροι άστρονόμοι επί των κυριώτερων πλανητών του σύγαου.

Ός προς τας διώγους δέ του άμερικανού άστρονόμου Λόβελ, ό καθηγητής Σβάντε, έχει την γνώμη, ότι δέν πρόκειται περί τεχνητών διωγών, άλλα περί άπλων χασμάτων τεραστίας έντάσεως, τα όποια θ' άνοίχτηκαν, άναμφιβόλως από μεγάλους σεισμούς οι όποιοι θά συνέβησαν κατά καιρούς εις τόν Άρη.

Και ή συζήτηση περί του μεγάλου αυτού άστρονομικού ζητήματος εξακολουθεί χωρίς να ύπαρχη κομμά έλπις να καταλήξουν άκόμα σε κάτι θετικό και ώρισμένο.

ΤΕΡΑΣ... ΜΝΗΜΗΣ

Ο Άγγλος καθηγητής της Γεωγραφίας κ. Σπύλινγκερ, ό όποιος είνε τυφλός και μ' όλα ταύτα εξακολουθεί να διδάσκει, σ' ένα κολέγιον του Μπράιτον, γνωρίζει από μνήμης όλα τα όνόματα των πόντων, κοινοπόλεων, χωριών, όρέων, ποταμών, λιμνών κ.κ.κ. και των δύο ήμισφαιρίων με τις λεπτομέρειες του πληθυσμού των και της ιστορίας των!

Εκείνο όμως που πρόξενει κατάπληξιν είνε ότι μπορεί να σάς πη αγρόδον όρέους και με μαθηματική άκρίβειαν την άπόσταση της Άλφα π' άνω από της Βήτα δουδήμπε κ' άν βρισκόνται αυτές.

Την παρελθούσαν Τρίτην χορευτικόν άπόγευμα παρά τή κ. Νικολαίδη επί τη επανόψ των έξ Άλεξανδρείας, Δις Νικολαίδη θαύρα κομψότητας με τουαλέτα έμπριμε μαύρο φόνο με χουάνθιμα κοφέ χουσα σε φόρμα χαριτωμένη που σχημάτιζε έλδος κάπ, πελώριο χουσανθιμον από πτερό μαύρο στον ώμο.

Ζηλευτές έμφανίσε, Δις Μέλπω Στεδα-ρέση—εξ Καίρου σιλονέτα καταπληκτική, φόρεμα τουαλέτα σε συνδυασμό θαυμάσιο πάλιν και μπλε μαλιν και φουλάσι όμοιόχρωμον με σκούα λευκά μεγάλα και μικρά. Μεγάλο χουανθιμον λευκό, καπέλλο έπίσης ιδιότυπον, από καστόρι λευκό με μπού από ψάθα μπλε—μολίν. Γόβες λευκές καστόρ γαυανισμένες «με-ρε» μπλε μαλιν, Δις Βόγλη έστρεψε μπλε—παστέλ καιψάθινο καπέλλο μπλε, Δις Πράττερ σιμ φόρεμα είδως τζάμπο βιέ—ροζ με λουλούδι γκρι καστόρι γκρι, Δις Μεταξά όνειρωδες σίνολον, φόρεμα ροζ φοντάν και μαντώ γκρι έστρεψε, καπέλλο ψάθινο γκρι και ροζ.

Η Μονταίν

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΡΓΑ

**ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ
ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΒΙΓΙΟΝ**

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΤΖΩΝ ΜΠΑΡΥΜΟΥΡ ... Φρανσουά Βιγιόν.
ΚΟΝΡΑΤ ΦΑΪΤ ... Λουδοβίκος XI.
ΜΑΡΣΕΛΙΝΑ ΝΤΑΓ'Υ ... Κατερ. ντε Βασέλλ.
ΛΑΟΥΣΟΝ ΜΠΟΥΤΤ ... Δούξ.
ΑΝΡΥ ΒΙΚΤΩΡ ... Κόμης Τιμπώ.
ΣΛΙΜ ΣΟΥΜΜΕΡΒΙΛ ... Γιεχάν.

Ο Λουδοβίκος XI υφίστατο την επίδραση του εξαδέλφου του.

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στην εποχή του Καρναβαλιού στο Παρίσι, επί της βασιλείας του Λουδοβίκου του Ένδεκατου. Το καρνβάλι, τότε, βασιλεύει πολλές ημέρες.

Όλοι οι ζητιάνοι, όλοι οι αλήτες και οι άπαχιδες, άρσενικοί και θηλυκοί, του καιρού εκείνου γλεντούσαν αδιάκοπα κ' έβγαζαν όση μπορούσαν περισσότερη φασαρία.

Τό χρόνο αυτό είχαν εκλέξει βασιλιά των τρελλών τον πιο διάσημο ταβερνέβιο που γνώρισε ποτέ η γη: τó Φρανσουά Βιγιόν, ó

Ο Φρανσουά Βιγιόν και η Κατερίνα ντε Βασέλλ, ένωμένοι πιά και εύτυχτες, αγαλιασθήκαν.

όποιος σήμερα θεωρείται ως ένας από τους μεγαλύτερους ποιητές της Γαλλίας.

Μιά μέρα λοιπόν, έφθό ο βασιλιάς αυτός των τρελλών δημογροῦσε στο μεθυσμένο λαό του στην πλατεία της Παναγίας, παρασιόστηκε άξωφρα ό δούξ της Μπουργκόνης, Κάιολος ό Τολμυρής, ό όποιος έρχόταν στο Παρίσι για να επισκεφθή τον εξαδέλφó του τον βασιλέα Λουδοβίκο XI.

Ο δούξ της Μπουργκόνης δέν ήταν διόλου δημοτικός μετάφ του λαού του Παρισιού. Ο Βιγιόν, βλέποντάς τον, δέν μπόρεσε ν' άντισταθή στον πειρασμό και του άπηύθυσε μερικά πειράγματα ειρωνικά.

Μανιώδης ό Κάρολος ό Τολμυρής άπάτησε άμέσως από τόν βασιλέα να τιμωρηθή ό ύβριστής του.

Ο Λουδοβίκος XI έβγαλε τότε μιά άπόφαση διά της όποιας έξέριζε για πάντα από τό Παρίσι τό Φρανσουά Βιγιόν.

Ο Βιγιόν εγκαταλείποντας τό Παρίσι δέν έπηρε και πολύ μοκρυνά. Έγκαταστάθηκε στα ίδια τό προπύλαια της πόλεως, στο παντοδοχείο της «Κουκουνοριάς» όπου εξακολούθησε να κήνη σίχους και να ζή όπως μπορούσε, κλέβοντας και ζητιανεύοντας.

Μιά μέρα που οι δύο άχώριστοι σύντροφοί του, Γιεχάν και ό Νικόλας είχαν πάει να τόν βρουν, ένα κάρο φορτωμένο από τρέφιμα στάθηκε μπροστά στην πόρτα του παντοδοχείου. Η δουλειά ήτανε καλή, και δέν έπρεπε να τήν αφήσουν. Ένώ οι καραωγείς μπήκανε μέσα στο παντοδοχείο για να δροσιστούν, ό Βιγιόν και οι δύο άκόλουθοί του πήδησαν χωρίς να χάνουν καιρό άπάνω στο κάρο και ξεκίνησαν με καλπασμό.

Έμπρός, είπε ό Βιγιόν, δρόμο για τό Παρίσι. Θα δώσουμε τρέφιμα στους Παριζιάνους.

Άπάνω στα τείχη της πόλεως βρισκόταν ένα μεγάλο κανόνι άχρηστο. Ο Βιγιόν όμως σε μιά στιγμή τό έχρησιμοποίησε και άρχισε να βομβαρδίζει τό Παρίσι με τά διάφερα τρέφιμα που βρισκότουσαν άπάνω στο κάρο. Τά ψωμιά, τά λουκάνικα, τά βορελάκια με τό κονιάκ έπεφταν μέσα στην πόλη σόν από τόν ουρανό και ό καλός παριζιάνος λαός ξαφνιασμένος, άναρωτιόταν από πού άρα να έρχόντουσαν αυτά τά θεά έργα.

Δυστυχώς οι στρατιώτες της φρουράς τών τειχών διέκριναν τόν

Η μητέρα του Βιγιόν δέχτηκε την Κατερίνα ντε Βασέλλ ως αρραβωνιαστικιά του παιδιού της.

πρωτοφανή βομβαρισμό και θέλησαν να συλλάβουν τό Βιγιόν. Ένα μέσο για να τούς βρωγεί είχε ό Βιγιόν τό όποιο και έφάρμοσε άμέσως: έκσφενδονίστηκε κι' ό ίδιος με τη σειρά του από τό κανόνι κι' άφου έβγαψε μέσ' στον άέρα έναν τεράστιο κέλο, έπεσε άναίσθητος, μέσα στο μπουντορ της εύγενούς δεσποινίδος Κατερίνας ντε Βασέλλ, προστατευομένης του Βασιλέως.

Η δεσποινίς αυτή ήταν άπελπισμένη γιατί έπρόκειτο να τήν παντρεύουν παρά τή θέλησή της με τόν κόμητα Τιμπώ, φίλο του δούκους της Μπουργκόνης.

Ο Βιγιόν, γοητευμένος από τήν όμορφιά της δεσποινίδος ντε Βασέλλ ή όποια τή στιγμή άκριβώς που αυτός έπεσε μέσα στο δωμάτιό της έδιάβαζε τά τραγούδια του, άνέλαβε να γίνη σωματοφύλακός της.

Υστερ' από μιά προμερή πάλη με τόν κόμητα Τιμπώ ό όκοιος ήθελε να κατακτήσει τήν όραία του διά της βίας, ό Βιγιόν πήρε τήν Κατερίνα κ' έφυγε μαζί της από τή στέγη του σπιτιού. Περιπατώντας άπάνω στις χιονισμένες στέγες κατώρθωσαν να φτάσουν ως τό σπίτι της μητέρας του, στην όποια και έμπιστευθήκε ό ποιητής να τό φυλάξη τήν όραία Κατερίνα ντε Βασέλλ.

Έν τώ μεταξύ, ό Λουδοβίκος XI είχε πληροφορηθή από τόν κουρέα του που ήταν άνθρωπος της έμπιστοσύνης του, τά δόλια σχέδια του δούκους της Μπουργκόνης.

Ο εξαδέλφός σας, του έλεγε ό κουρέας, έποφθαλμιά τό θρόνο. Η περιοχή του Βασέλλ βρίσκεται στα πρόθυρα του Παρισιού. Με τό γόμο του φίλου του κόμητος Τιμπώ, τό Βασέλλ περιέχεται στην κατοχή του και έτσι ό δούξ της Μπουργκόνης θα βάλλη τό ένα του πόδι μέσα στην πρωτεύουσά σας.

Ο βασιλέας κατάλαβε τότε, ότι για τό σμφέρον του θρόνου του, έπ' οδένι λόγος έπρεπε να γίνη ό γάμος του κόμητος Τιμπώ με τήν Κατερίνα. Έπρεπε, με κάθε θυσία, να τόν έμποδίσω.

Έκείνη τή στιγμή άκριβώς πληροφορήθηκε, ότι ό Βιγιόν είχε φροντίσει να μαιτώσει τό γόμο πριν άπ' αυτόν. Κατά βάθος χάρηκε πολύ μαθαίνοντας αυτή τήν είδηση, μά δισσρεστήθη γιατί παρά τή διαταγή του, ό Βιγιόν είχε ξαναγυρίσει στο Παρίσι.

Έπρεπε να διατάξη να τόν κομείασουν.

Απεσταλμένοι του βασιλέως έπήγαν και συνέλαβαν τόν ποιητή μέσα στο σπίτι της μητέρας του και τόν έπαρουσίασαν μπρος στο βασιλέα.

Τό πνεύμα όμως του Βιγιόν και ή ετοιμότης του τόν έσωσαν

Ο δούξ της Μπουργκόνης ζήτησε σε γάμο τήν Κατερίνα ντε Βασέλλ για τό φίλο του κόμητα Τιμπώ.

Ο Βιγιόν έπεσε σε μπόμπα μέσα στο μπουντορ της Κατερίνας ντε Βασέλλ.

από τό βέβαιο θάνατο.

— Ξέρω, είπε στο Λοιδίβικο XI, ότι θα πεθάνω εικοσιτέσσερες ώρες πριν από σάς.

Φοβισμένος από τήν προφητεία αυτή του ποιητού, ό βασιλέας διάταξε να τόν προστατεύουν, και ό Βιγιόν το έγινε από τότε πολύ αγαπητός.

Ο Βιγιόν έμεινε πιά μέσ' στο παλάτι, όπου περνούσε ζωή χαρισάμενη και συγχρόνως ένα ειδύλλιο όχρισε να γεννιέται μετ' αυτό και της Κατερίνας ντε Βασέλλ, τήν όποια είχε σώσει.

Άλλοίμονο όμως, ό δούξ της Μπουργκόνης είχε άποσπάσει από πριν τό λόγο του βασιλέως για τό γάμο της Κατερίνας με τόν κόμητα Τιμπώ. Η όραία κόρη όπλήχθη σχεδόν διά της βίας από τούς ανθρώπους του δούκους και μετεφέρθη στο Βασέλλ, όπου έπρόκειτο να γίνη ό άναγκαστικός γάμος της.

Ο Βιγιόν έσχηκωσε άμέσως στο πόδι όλους τούς φίλους του Παρισιού και έτρεξε για να τήν βοηθήσει. Η πάλη ήταν άγρια.

Ο μεγαλόκαρδος ποιητής, πληγωμένος, έπεσε στα χέρια τών ανθρώπων του δούκους της Μπουργκόνης, οι όποιοι άφου τόν βραβάνισαν, τόν έκλεισαν μισοπεθαμένο, γεμάτον αλματα και πληγές, μέσα σε ένα σιδερένιο κλουβί, για να τόν παρουσιάσουν έτσι στην Κατερίνα ντε Βασέλλ.

Βλέποντας τό δυστυχισμένο Βιγιόν, άναίσθητο να πλέη στο αλμα μέσα στο κλουβί του μαρτυρίου του, ή Κατερίνα ντε Βασέλλ λιποθύμησε κι' αυτή.

Έτσι λιποθυμάμενη τήν έφεραν άπάνω στον έξωστη-ότου έπρόκειτο να πανηγυριστή η πρόστα ό γάμος της. Έντομεταξύ, ό Βιγιόν, σιγά-σιγά ξαναρχόταν στις αισθήσεις του.

— Θα δής τί στοιχίζει, του είπε τότε ό δούξ της Μπουργκόνης, να περιτρώγης τόν «μέλλοντα» βασιλέα της Γαλλίας!

Μά μιά έτακτη κίνηση παρατηρήθηκε εκείνη τή στιγμή στο πλήθος, που ήταν συναγμένο γύρω από τόν έξωστη.

Ο βασιλέας που πού είχε πληροφορηθή τά συμβάντα, μετεμεισμένος μαζί με τούς ανθρώπους του, είχε άναγκάσει να παύσει με τό άλλο πλήθος. Άναγκασμένος από τή σκληρότητα και τή κτηνωδία του εξαδέλφου του και βλέποντας πιά καθαρά τά σχέδιά του, τού φώναξε:

— Και σό, εξαδέλφέ μου, θα δής τί στοιχίζει τό να θέλγης να ύποκαταστήσεις τό «σημερινό» βασιλέα της Γαλλίας.

Κι' άμέσως παρασύροντας τό λαό έντρεψε τήν έξέδρα και έλευθέρωσε τό Φρανσουά Βιγιόν. Λίγες μέρες αργότερα, ή Κατερίνα έπείσθη τήν άδεια να νυμφευθή τόν φίλο της ποιητή. Ο βασιλέας ό ίδιος εύλόγησε τούς γάμους τών.

ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΛΑΒΥΡΙΝΘΟ

Τι διηγείται ο 'Αγγλος Πάσχευ. Τὸ μυστηριώδες Κρητικὸ σπήλαιο. Ὁ Χουσεὶν Βέης καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Μελιδονίου. Τριακόσιοι χριστιανοὶ μέσα στὸ Λαβύρινθο. Ἡ ἀγωνία τους καὶ ὁ θάνατός τους. Τι εἶδε μέσα στὴ σπηλιά ὁ Μανωλὶς Κερμεζάνης. Μία περιγραφή τοῦ περιηγητοῦ Τουρνεφόρ. Βλαστάνουν οἱ λίθοι;

Στὴν ἐταιρία Ἀποκαρῶν τοῦ Κρήτης, κοντὰ στὸ χωριὸ Μελιδόνι, ὑπάρχει ἓνα θαυμάσιο σπήλαιο, πολὺ βαθύ, μὲ στοῖες καὶ διαδρόμους, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ὡς ὁ ἀρχαῖος Λαβύρινθος, ἀν καὶ οἱ ἀρχαιολόγοι διαφωνοῦν. Κατὰ τὴ μαύρη ἐποχὴ τῆς Τουρκοκρατίας, μέσα στὸ σπήλαιο αὐτὸ συνέβη μιά φρικιαστικὴ τραγωδία. Τὴν τραγωδία αὐτὴ τὴν περιγράφει ἐκτενῶς ὁ 'Αγγλος περιηγητὴς Πάσχευ, ὁ ὁποῖος περιόδευσε τὴν Κρήτην στὰ 1834 καὶ ἐγράψε διπλομὸ βιβλίον:

«Υστερὰ ἀπὸ μισὲς ὥρας πορεία, λέγει ὁ περιηγητὴς, ἀνεβήκαμε ἀπὸ τὸ χωριὸ Μελιδόνι στὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου, στὸ ὁποῖο ὑπάρχουν οἱ πρῶτοι σταλακτίτες, πούναι λαμπρότεροι ἀπὸ ἐκείνους τοῦ σπηλαίου τῆς Ἀντιπάρου. Τὸ Κρητικὸ αὐτὸ σπήλαιο ἔχει φοβερὴ λίξη: Κατὰ τὰ τέλη Αὐγούστου 1822 ὁ Χασάν Πασᾶς ἐξέστειλε μέσα ἀπὸ τὰ Χανιά στὸ Ἡράκλειο καὶ ἐφθάσε μὲ τὸ στρατὸ του σὺν 24 ἀπὸ τοὺς ἀνδρειότερους τοὺς σπηλαίου αὐτοῦ ὡς ἀσφαλὲς ἄσυλον γιὰ τοὺς ἀδυνάτους καὶ γιὰ κείνους πού δὲν μποροῦσαν νὰ γυρίσουν στὰ βουνά, ἀποφάσισαν νὰ ζήτησουν καταφύγιον μέσα στὴ σκοτεινὴ τοῦ τρύπα.

Ἀρῶν συνειννήθησαν λοιπὸν οἱ Μελιδωνίτες καὶ οἱ ἄλλοι κάτοικοι τῶν γειτονικῶν χωριῶν, κατέφυγαν στὸ Λαβύρινθόν τους, μ' ἓνα πλῆθος ἑὶς τὸ γυναικῆς καὶ παιδιὰ. Στὸ βάθος τοῦ σπηλαίου εὐρήκαν καὶ ἀφθινο νερό. Λίγα τοῦφρένα ἐφθάναν νὰ ὑπερασπίσουν τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου ἐναντὶν πολυαριθμοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἐπομένως ἐπίστευαν τὸν ἐαυτοῦ τους ἀσφαλισμένο. Ὁ Πασᾶς ἐπέταξε κοντὰ στὸ σπήλαιο χωρὶς νὰ τοὺς ἐνοχλήσῃ. Τότε καὶ αὐτοὶ βγήκαν ἀπὸ τὴ σπηλιά καὶ ἐγύρισαν στὰ σπίτια τους. Ἀλλ' ἡ ἡσυχία τους δὲν ἐκράτησε πολὺ.

Μετά τὸ θάνατον τοῦ Χασάν Πασᾶ ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγίαν ὁ Χουσεὶν Βέης καὶ ἤρθε μὲ τὸ στρατὸ του στὸ Μελιδόνι. Τρομοκρατικὸν οἱ κάτοικοι, ἐτρέξαν πάλι νὰ τρωπώσουν στὸ καταφύγιόν τους. Τώρα μάλιστα ἐπύρηναν μὲ τοὺς καὶ τὰ ἐκλεκτότερα πράγματα τους, καὶ τὰ κοπάδια τους καὶ ἀρκετὰ πρόβατα, γιὰτὶ ἤξεραν καλὰ ὅτι ὅσα ἀφῆσαν πρῶτον θὰ τὰ λεηλατοῦσαν οἱ Τούρκοι. Στὴ δευτέρῃ αὐτὴν περίστασι ἦσαν ἐπάνω ἀπὸ τριακόσους ψυχές.

Ὁ Χουσεὶν Βέης ἐστελεε ἄνθρωπον καὶ τοὺς ἐκάλεσε νὰ παραδοθῶν. Ὁ ἀπεσταλμένος ἐπυροβολήθη καὶ ἐπέσε νεκρός. Ἐξοργισμένος ὁ Χουσεὶν διέταξε ἐφοδὸν, ἀλλὰ στὸ πρῶτον γιουρούσι 24 ἀπὸ τοὺς ἀνδρειότερους τοὺς Ἀλβανούς ἐσωρίασθησαν νεκροὶ ἀπὸ τὴν σφαίρας τῶν χριστιανῶν.

Τότε ὁ Βέης ἐστελεε μιά χριστιανὴν γυναῖκα στὸ σπήλαιο, γιὰ νὰ τοὺς πῇ ὅτι ἂν πᾶνε καὶ παραδώσουν τὰ ὅπλα τους, δὲν θὰ πάθουν τίποτε. Ἐκεῖνοι ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἐσκότωσαν τὴν ἀπεσταλμένην καὶ τὸ σῶμα της τὸ ἔρριξαν ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά.

Ὅταν ὁ Ὀθωμανὸς στρατηγὸς εἶδε τὴ συνέβη πῆρε ἓνα λιθάρι καὶ τὸ ἐρρίξε στὴν εἴσοδον τῆς σπηλιάς. Ἀμέσως οἱ στρατιῶτες του τὸν ἐμυήθησαν, καὶ ἔτσι τὸ μόνο ἀνοιγμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔμπαινε φῶς καὶ ἀέρας στοὺς χριστιανούς, ἐκλείσθηκε ὁλόκληρον. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, οἱ Ὀθωμανοὶ εἶδαν ὅτι οἱ χριστιανοὶ, ἐργασθέντες τὴ νύκτα, εἶχαν ἀνοίξει μιά μικρὴ τρύπα μὲς ἀπὸ τὴ πέτρα. Τὴν ξανάφραξαν ἀμέσως, ἀλλὰ καὶ πάλι, τὴν ἄλλη νύκτα, οἱ πολιορκούμενοι τὴν ἀνοίξαν. Ἡ ἀπόπειρα αὐτὴ νὰ φραχθῇ τὸ σπήλαιο ἐπανεληφθῇ πολλὰ φορές.

Τέλος οἱ Τούρκοι ἀπεφάσισαν νὰ βάλουν σὲ ἐνέργεια ἀγριώτερα μέσα. Ἐμάχον ἀφθονὰ ξύλα, ἄχυρα, λοκούκουτα καὶ θαλάρι, ἐρρίξαν ἐπάνω λαδί, τὰ ἐσώρισαν στὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου καὶ ἐβάλαν φωτιά! Μαθὼν σύντομον καπνὸν ἐγέμισε τοὺς εὐρύχωρους δόλους τοῦ σπηλαίου, κάτω ἀπ' τοὺς ὁποίους οἱ κατάπηκτοι χριστιανοὶ ἦσαν συγκεντρωμένοι. Ὁ δυσώδης καὶ πνιγηρὸς καπνὸς ἐγέμισε τόσο γρήγορα τὸ σπήλαιο, ὥστε πολλοὶ γέροντες δὲν ἔλαβαν τὸν καιρὸ ν' ἀκούσῃ φωνῶν βαθύτερα, στίς πολυπύλκους διαβάσεις τοῦ Λαβυρινθοῦ. Ἐφθάναν κάτω νεκροὶ ἀπὸ τὴν ἀσφυξία, καὶ ἄλλοι ἐτρέκλιναν πρὸς τὰς βράχους ἀγρία μουνγκριτά...

Ὁ καπνὸς τοὺς ἐπρωχεν ἀπὸ τὸ θάλαμον τῆς εἰσόδου στὰ βαθύτερα διαμερίσματα. Πολλοὶ ἀκόμα ὥστόσο σωρίσθησαν κάτω νεκροὶ καὶ οἱ ἄλλοι, οἱ περισσότεροι, κατάρθρωσαν νὰ ὑποχωρήσουν μέσα ἀπὸ τοὺς στενοὺς διαδρόμους συρόμενοι μὲ τὰ χέρια καὶ μὲ τὰ γόνατα, ζητώντας ν' ἀποφύγουν τὴ σκληρὴ τους μοῖρα μέσα στίς πλάγιες στίες τοῦ Λαβυρινθοῦ. Ὅποιος εἶχε δυνατότερη κρᾶσι

καὶ γερώτερα πλεονία ἀντέχετο περισσότερο...

Ἀλλοίμονο ὅμως! Καὶ ἡ στοὶς αὐτῆς, στίς ὁποῖες ἐτρέπονται, ἐγείμιναν σιγά—σιγά ἀπὸ τὸν καταστροφικὸν καπνόν. Καὶ ἔτσι, τὸ πλῆθος τῶν χριστιανῶν πού εἶχε ἀποτραπῇ στὴν μυστηριώδη στερεὰ γωνίαν καὶ στοὺς στενότερους διαδρόμους τοῦ Λαβυρινθοῦ εὗρε τὸν ἴδιον σκληρὸ θάνατον ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι. Ἡ τραγωδία αὐτὴ δὲν ἐκράτησε πολλὰ ὥρα. Ὅλοι οἱ δυστυχισμένοι χριστιανοὶ ἐχάσαν ἀπὸ ἀσφυξία... Ἐπρότιμηναν τὸ θάνατον, ἀπὸ τὴν ὑποταγήν τοῦ Τούρκου, ἡ ὁποία ἤξεραν καλὰ ὅτι ἐσήμαινε σφαγὴν τῶν ἀνδρῶν καὶ ἀτίμωσιν τῶν γυναικοπαίδων.

Τέλος ἡ γιγαντιαία φωτιά ἐξέβρε. Οἱ Ἀλβανοὶ καὶ οἱ Τούρκοι κρητικοὶ, δύοιστοι γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς σατανικῆς τῶν ἐπινοήσεως, ἐσέκαψαν μὲ ὑπομονὴν ἔντεκα μέρες ἔξω ἀπὸ τὸ σπήλαιο μὴ τοιμωμένον νὰ μπουῖν.

Τὴ δωδεκάτῃ ἡμέρᾳ εἶπαν σ' ἓνα χριστιανὸν πού εἶχαν αἰχμαλωτίσει:

—Θὰ μῆς μέσα, θὰ κοιτάξῃς τί συμβαίνει καὶ θάρθῃς νὰ μᾶς πῇς.

—Φοβᾶμαι! ἐφώνησε ὁ αἰχμάλωτος. Θὰ μὲ σφάζουν, ὅπως τοὺς δύο ἄλλους.

—Ἀν ἀρνηθῇς, θὰ σὲ σφάζουμε ἐμεῖς! τὸν ἐφοβήσαν ὁ Χουσεὶν. Ἀν δεχθῇς ὅμως θὰ σοὺ χαρίσουμε τὴ ζωή.

Καὶ ἔτσι ὁ αἰχμάλωτος ἀναγκάστηκε νὰ ὑπακούσῃ. Μὲ φόβον καὶ ἀγωνία, μῆκε μέσα στὸ Λαβύρινθον ὅπου εἶδε ἀπλωμένη μόνον τὴν σιωπὴν τοῦ θάφου. Ἐγύρισεν τότε τρέμοντας καὶ εἶπε στοὺς Ὀθωμανούς: «Τὶ εἶδαν τὰ γόνατά μου. Ἄλλ' αὐτοὶ δὲν τὸν ἐπίστευαν. Ἦ φιλοποψία τους διεβλέπε παντοῦ δόλον καὶ παιδείαν.

—Ἀδύνατον, εἶπαν σὺν αἰχμαλώτῃ. Κάποια μπαμποσιά μᾶς ἐτοιμάζουν εἰς ἐξοικονομῶν. Λοιπὸν νὰ ξαναμῆς μέσα καὶ νὰ μᾶς φέρῃς γιὰ ἀπόδειξιν μερικὰ ὄπλα.

Ὁ αἰχμάλωτος ἐξετέλεσε καὶ τὴ δευτέρῃ αὐτὴ διαταγή. Τρεῖς μέρες ἀργότερα οἱ Τούρκοι τὸ ἀποφάσισαν, καὶ μὲ χίλιες δύο προπορεύσεις ἐμπήκαν στὸ σπήλαιο, ὅπου βρήκαν τὰ θύματα τῆς θηριωδίας τους καὶ τὰ ἐξεγύμνωσαν, πολλὰ δὲ καὶ ἐλόγησαν!

Μετά τὴ σιγὴν αὐτὴν—καὶ ἐνῷ ἀκόμα τὸ Στρατηγεῖο τοῦ Χουσεὶν Βέης ἔμενε στὸ Μελιδόνι—ἔξη χριστιανοὶ πού ἦσαν συγγενεὶς καὶ φίλους τοῦ τραγικοῦ σπηλαίου, θέλοντες νὰ βεβαιωθῶν γιὰ τὴν τύχην τῶν ἑαυτῶν τῶν, ἐπῆγαν νὰ ἰδοῦν μὲ τὰ μάτια τους τὸ σπήλαιο. Καὶ οἱ μὲν τρεῖς ἔμειναν ἔξω ἀπὸ τὸ σπήλαιο, ὡς φρουροὶ, γιὰ νὰ δώσουν εἴδη, ἂν τυχὸν κενάσας ἀπὸ τοὺς Ὀθωμανοὺς ἐρθῇ, οἱ δὲ ἄλλοι τρεῖς ἔκαναν τὸ σταυρὸν τους καὶ μῆλυναν μέσα. Ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ὀνομάζετο Μανωλὶς Κερμεζάνης, οἱ δὲ ἄλλοι ἦσαν Μελιδωνίτες, ἀπὸ κείνους πού ἡ γυναῖκες τους καὶ τὰ παιδιὰ τους εἶχαν καταφύγει στὸ σπήλαιο.

Ποῖος μπορεῖ νὰ περιγράψῃ τὴ σπαρακτικὴ θλίψη τῶν δυστυχισμένων αὐτῶν ἀνθρώπων, ὅταν εἶδαν νεκρὰ τὰ παιδιὰ τους, τὴν γυναῖκα τους, τοὺς φίλους τους, καὶ μάλιστα τὰ πτωμά τους ἀπογυμνα μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτά, γουρλωμένα ἀπ' τὴν τελευταία ἀγωνία τοῦ θανάτου, τὰ κορμιά τους λογχισμένα. Ἡ ἐντύπωση ἦταν τόσο φοβερή, ὥστε ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς Μελιδωνίτες αὐτοὺς ἐτρέκλεθ, ὁ ἄλλος πέθανε σὲ εἰκοσι μέρες ἀπὸ τὴ λύπη του καὶ ὁ Μανωλὶς Κερμεζάνης ἔζησε ἀρκετὰ χρόνια γιὰ νὰ διηγεῖται κλαίοντας τὸ φοβερὸ θέαμα πού ἀντίκρουσε.

Ὅταν μὲ τὸν καιρὸ, οἱ χριστιανοὶ ἐγκαταστάθηκαν καὶ πάλι στὸ Μελιδόνι, ἐπῆγαν μὲ λιτανεῖα, ἐμάχονταν τὰ κόκκαλα τῶν τριακοσίων αὐτῶν μαρτύρων καὶ τὰ ἐθαψαν σὲ κοινὸ μνημεῖον, στὸ νεκροταφεῖο τοῦ χωριοῦ...

Τὸν Λαβύρινθον τῆς Κρήτης ἔχουν ἐπισκεφθῇ καὶ περιγράψῃ διάσημοι περιηγηταὶ καὶ ἐπιστήμονες. Περιέγραψε τὴν περιγραφήν τοῦ περιηγητοῦ Τουρνεφόρ, ὁ ὁποῖος ἐμπήκε στὸ Λαβύρινθον ἐπ' ἀγγελίας, βοτανικῆς καὶ ἐγγήμιν... σοφὸς ὁρυκτολόγος, πεπαισμένος, ὅτι καὶ ἡ πέτρα, ὅπως τὰ φυτὰ, βλαστάνουν καὶ μεγαλύνουν. Ἰδοὺ τὸ σχετικὸν ἀπόσπασμα:

«Σ' ἓνα ἀπὸ τὰ τοιχώματα τοῦ Λαβυρινθοῦ εἶδα πολυάριθμα

Ἐντρομοὶ κατέφυγαν στὰ βάθη τοῦ σπηλαίου.

ΕΒΡΑΪΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ἐνας Ἑβραῖος Ρώσος πηγαίνει σ' ἓνα παπὰ νὰ ἐξομολογηθῇ ὅτι ἐν τῷ λείει τὰ ἁμαρτήματά του, κλέβει τὸ ρολόγι τοῦ ἐξομολογητοῦ. Καὶ ὕστερα ἐξακολουθεῖ τὴν ἐξομολόγησιν.

—Μεταξὺ τῶν ἄλλων, πάτερ μου, ἔκλεψα καὶ τὸ ρολόγι καπνοῦ καὶ αὐτὴ ἡ πράξις βρένει πολὺ τὴ συνέδησίν μου. Σὰς παρακαλῶ πάτερ το γιὰ νὰ πάθουν ἡ τύχης μου. Καὶ ἔκαμε μιά κίνησιν νὰ τοῦ δώσῃ τὸ ρολόγι πού τοῦ εἶχε κλέψει.

—Θὰ κατὰβαίνετε, τοῦ εἶπε ὁ παπᾶς, ὅτι δὲν μπορῶ νὰ δεῖξω ἓνα κλεμμένο πράγμα. Νὰ τὸ δώσετε σ' ἐκεῖνον πού τὸ εἶχε.

—Ἐπρόσκαθησα, πάτερ μου, ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ τὸ πάρῃ.

—Τὸν ἐρωτήσατε ἂν τὸ θέλῃ;

—Μάλιστα πάτερ μου.

—Τότε, ἀνέγνωσε ὁ παπᾶς, ἂν πράγματι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἀρνεῖται νὰ πάρῃ τὸ ρολόγι μου, μπορεῖτε νὰ τὸ κρατήσετε χωρὶς τὴν παραμικρὴ τύχη.

Καὶ ὁ κλέπτης ἀπεχαιρέτησε τὸ θῆμα του ἐντελῶς ἤτυχος.

Ὁ τραπέζιτης Ζούκερφελδ συνοδεύει ὡς τὸ σταθμὸν τὸ γυῖο του Ἀρσὸν πού φεύγει γιὰ τὸν ἐξωτερικὸν γιὰ νὰ τελειοποιήσῃ τὴν σπουδὴν του.

Στὸ δρόμῳ τοῦ δίνει ἓνα σωρὸ συμβουλὲς καὶ μαζὺ μὲ τὰ ἄλλα τοῦ λέει:

—Νὰ κἀνῃς τὴ δουλειά σου σύμφωνα μὲ τὸ συμφέρον σου καὶ νὰ μὴ σε περιστρίβῃς γιὰ τὸ τί λέει ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος. Νὰ μὴ ἔχεις τὴν παροιμία ὅτι σκύλλοι πού γαυγίζουν δὲν δαγκάνουν ποτέ.

Ἀλλὰ μόλις ἐτελείωσε αὐτὰ τὰ λόγια ὁ πάλαι ποτὶς μαθητὴς τοῦ Ζούκερφελδ τρῶμαγμένος ἐπρόφρασε νὰ κρυφτῇ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα ἐνὸς ἀμαξῆ καὶ δὲν ἐβγήκε ἀπὸ ἐκεῖ παρά ὅταν ἐπέστρεψε ἓνα τέταρτον.

—Μὰ γιατί ἐκούφτηκες μπαμπά; τὸν ῥώπησε ὁ Ἀρσὸν. Δὲν μοῦ εἶπες ὅτι σκύλλοι πού γαυγίζουν δὲν δαγκάνουν ποτέ;

—Ναὶ παιδί μου, ἀπάντησε ὁ Ζούκερφελδ. Ἀλλὰ μπορεῖ νὰ εἶνε καεῖς σίγουρος ὅτι αὐτὰ τὰ παλῶσκα ἔχουνε διαβάσει τὴν παροιμία, πού τὸ γράφει αὐτό;

Ἐνας γέρος τοκογλύφος Ἑβραῖος, ἀντιπαθητικὸς σὲ ὅλο τὸν κόσμον γιὰ τὴν σκληρότητά καὶ ἀδικεῖς πράξεις του ἀπέθανε καὶ οἱ συγγενεῖς του ἐκάλεσαν τὸν ραββῖνον καὶ ἀφοῦ τοῦ ἐπεσχέθησαν καλὴ πληρωμὴ τοῦ ἐξήγησαν νὰ βγάλῃ καὶ ἓνα καλὸ ἐπικήδειον λόγῳ πού νὰ ἐξυμνῇ τὴν ἀρετὴν τοῦ μακαρίτη.

Πολλοὶ τὸ ἔμαθαν πῶς ὁ Ραββῖνος ἐπληρώθη γιὰ νὰ ἐξυμνήσῃ αὐτὸν τὸν κολασμένο καὶ ἐπῆγαν σὴν κηδεῖα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἀκούσουν τὴν θά πῃ. Πράγματι ὁ Ραββῖνος ἔβλεπε ἀπὸ τὸ νεκρὸ καὶ μαζὺ μὲ τὴν ἄλλα εἶπε ὅτι ὁ μακαρίτης ἦτο τόσο εὐσεβὴς ὥστε τὸ Σάββατον, τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῶν Ἑβραίων, δὲν ἐκάπνιζε κἀν, οὔτε ἔγραφε.

Ἀφοῦ ἔγινε ἡ κηδεῖα μερικοὶ ἐπῆγαν καὶ εὐρήκαν τὸ Ραββῖνον. Δὲν ἐντράπηκε νὰ πῇς γι' αὐτὸν τὸν θεομαχίτη τόσο καλὰ λόγια.

Δὲν εἶπα ψέμματα, εἶπε ὁ Ραββῖνος. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι δὲν ἐκάπνιζε τὸ Σάββατον, γιὰτὶ ἀπὸ ταγκουνιά δὲν ἐκάπνιζε καθόλου καὶ δὲν εἶνε ψέμμα πῶς δὲν ἔγραφε τὸ Σάββατον γιὰτὶ ἔχαν ἐντελῶς ἀγράμματος.

Παραβολικὰ γράμματα καὶ σημεία. Καλόγηροι Ἰησοῦται ἔχουν σκαλίσαι καὶ διάφορες θερησκευτικὰς ἐπιγραφὰς. Διαβάσαμε τὴν χρονολογίαν 1465, 1560, 1579, 1699. Καὶ ἐμεῖς, σὲ τρεῖς μερεῖς, ἐχαράξαμε τὸ 1700. Στίς ἐπιγραφὰς αὐτὰς ὑπάρχει κατὰ τὸ ἐπιστημονικὸν ἐπισκεπτικόν, πού ἐνίσχυσε τὴ θεωρία μου περὶ βλαστήσεως τῶν πατρῶν, ἡ ὁποῖος ἐδῶ μέσα αὐξάνουν ἀρκετὰ, χωρὶς τὴν ὑποψία ὅτι δέχονται καὶ τὴν ἐλαχίστην ὅλη ἀπ' ἔξω. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἐπαυλίζαν τὰ ὀνόματά τους σὺν τῷ τοῖχῳ τοῦτον, ὁ ὁποῖος εἶνε φυσικὸς βράχος, δὲν ἐφάνταζοντο καθόλου ὅτι τὰ χαραχθέντα ἀπὸ τὸν ποῦ τὸν αὐτὸν καὶ θὰ ἐγγείμιναν καὶ μάλιστα ὅτι ὕστερ' ἀπὸ λίγον πορὸ θὰ ἐστολίζοντο μ' ἓνα εἶδος ποικιλίας, ὅπως ἐνὸς πόντου, καὶ σὲ ἄλλα ὡς τριῶν πόντων. Καὶ ἔτσι τὰ γράμματα αὐτὰ, πού ἐκαταστήσαν σὴν ἐποχὴν τους βαθυκοῦν, κατήντησαν ἐξέχοντα, ἀνταρκετικά!

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΦΗΡΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΜΕΡΙΚΩΝ ΕΥΓΕΝΩΝ

Οἱ μεγαλοφυεῖς καὶ ἡ ἀφηρημάδα. Ὁ ἀφηρημένος ἀξιωματικὸς καὶ ὁ Ἑρρίκος ὁ Δ'. Ὁ Δουὲς ντὲ Σεβρὲς καὶ ὁ ἐξυμνος ἐπισκέπτης του. Γιάτὶ ἐκρύωνε ὁ δουὲς ντὲ Σουλλῦ. Ἡ κληρονομικὴ στειρότης.

Ἐνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἀνθρώπινα ἐλαττώματα εἶνε ἀναμφισβήτητος, ἡ ἀφηρημάδα. Τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ ἐν τούτοις ἀπαντᾷται συνήθως στοὺς ἀνθρώπους τοῦ πνεύματος, στοὺς ποιητὰς, στοὺς ἐπιστήμονας, στοὺς διανοούμενους...

Μπορεῖ κανεῖς νὰ θεωρηθῇ σοφός, διανοούμενος, μέγας καλλιτέχνης, καὶ μέσα σὲ μιά στιγμή νὰ γελοιοποιηθῇ ἀπὸ μιά γκάφρα, ὁφειλουμένη σὴν ἀφηρημάδα του.

Οἱ πλέον εὐκόλως προσβαλλόμενοι ἀπὸ τὴν... ἀθένηαν αὐτὴν εἶνε οἱ μαθηματικοί. Ἡ ἀφηρημάδα τῶν μαθηματικῶν καὶ τῶν ἀστρονόμων, ἔχει μείνει πράγματι παροιμιώδης. Ἐκτός ὅμως ἀπ' αὐτοὺς, καὶ πολλὰ ἄλλα διάσημα πρόσωπα... διέπρεψαν ἐπὶ ἀφηρημάδα. Ἀπὸ τὴν χιλιάδες τῶν σχετικῶν ἀνεκδότων πού ἂν ἀφέρει ἡ ἱστορία, θὰ παραλάβουμε ἐδῶ τὰ πρῶτα χαρακτηριστικά:

Στὸν παλιὸ καιρὸ, ὅπου ἡ συνήθεια σὴν Γαλλικὴ αὐλή, πρὶν λαβῇ ὁ βασιλεὺς μιά δοκιμασίαν τροφῆς, νὰ τὴν δοκιμάσῃ προηγουμένως ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας. Αὐτὸ γινόταν γιὰ νὰ πορευθῇ αὐτὸς ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας τὸν φαγητῶν.

Ὁ Ταλμὰν ντὲ Ρὲν λοιπὸν ἀναφέρει ὅτι κάποτε, ὁ ἔχων ἀναλάβει τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν αὐλικὸς τοῦ Ἑρρίκου Δ' ἀφαιρέθηκε σὲ τέτοιο βαθμὸ πού ἀντὶ νὰ δοκιμάσῃ ἀπλῶς τὸ κρασί πού βρισκόταν μέσα σὲ ποτήρι τοῦ βασιλέως, τὸ... ἤπνε ὅλο. Οἱ ἄλλοι αὐλικοὶ πού παρευρίσκοντο σὲ βασιλικὸ γεῦμα τὰ ἔχοναν μὲρος σὴν πρᾶξιν αὐτὴν. Ὁ Ἑρρίκος ὅμως τὸν ἐκρίνατε ἀπαθὺς ὅλη τὴν ὥραν πού ἔπινε τὸ κρασί του. Στὸ τέλος δὲ ἠρξάσθη νὰ πῇ μόνον:

—Καλὰ, βρὲ ἀδερφέ, δὲν τὸ ἔπινες τοῦλάχιστον... σὴν ὕλην μου;...

Ὁ δουὲς ντὲ Σουλλῦ ἦταν τρομερὰ ἀφηρημένος. Μιά μέρα πού εἶχε πάει σὴν ἐκκλησίαν, παρεπενοῖτο πῶς ἐκρύωνε τρομερά.

—Κι' ὅμως, σήμερον ἔχονες κανονικὴν θεοκρασίαν, παρετήρησαν ἓνας φίλος του.

—Τότε, θὰ πῇ πῶς εἶμ' ἀρρωστος...

Νοιώθω ὅτι σ' ὅλο μου τὸ κορμί... ἀπῆντησεν ὁ δουὲς.

Ὁ φίλος τοῦ τότε τὸν ἐρώτησε δευτὰ:

—Μήπως... δὲν ἔχεις ντυθεῖ καλὰ;

Ὁ δουὲς ἐκοιμήθηκε τὸ πάλιν τοῦ γιὰ νὰ ἀνακριθῇ καὶ ὁ ἴδιος γιὰ πῶς ἔπινε ἐκρύωνε. Καὶ τότε μόλις ἀνελήφθη ὅτι εἶχε ἐκρύσει ὁ ἀθεόφοβος, νὰ φορέσῃ τὸν παντελόνι του!

Ἄλλος διάσημος ἀφηρημένος ἦταν ὁ δουὲς ντὲ Σεβρὲς ὁ ὁποῖος εἶχε καταλάβει μέγιστα ἀξιώματα τοῦ κράτους ἐπὶ Λουδοβίκου 14ου.

Μιά μέρα—διηγείται ὁ Ζαίγ-Σιμόν στὰ «Ἀπομνημονεύματά» του—στὴς δέκα τὸ πρωὶ τοῦ ἀνέγνυναν τὸν κ. Σκονέν, πού εἶχε χρηματίσει ἄλλοτε οἰκονόμος του... Ὁ ντὲ Σεβρὲς τοῦ παρήγγειλε νὰ «περιμένῃ μισὴ ὥρα», ὥς ὅτου τελειώσῃ κατὰ πού ἔγραφε. Ἐννοεῖται πῶς πρὶν περάσει ἀκόμη ἡ μισὴ ὥρα ὁ ἀφηρημένος δουὲς εἶχε τελείως ἐκρύσει τὸν ἐπισκέπτην του. Κατὰ τὴν ἐπὶ τὸ βράδυ τοῦ τοῦ ἀνέγνυναν καὶ πάλι, «Σ' ἓνα τέταρτον ἡ ἀπῆντησεν ὁ δουὲς. Μετὰ μισὴ ὥραν, τέλος, τὸν ἐκάλεσε σὲ γραφεῖόν του.

«Β, φτωχέ μου Σκονέν! τοῦ εἶπε μόλις τὸν εἶδε. Σοῦ ἐπῆν συγγνώμην πού σ' ἔκανα νὰ χάσῃς τὴ

ΣΛΑΥΤΙΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΧΙΟΝΙΟΥ

Μιά φορά κ' ένα καιρό, στὸ βασίλειο τοῦ τσάρου Μπερέντι — πού βριζάιτανε στὸ δάσος τοῦ Ρόδιου Βουνού — ὁ γέρω χειμώνας ἀγάπησε τὴν ὥριση καὶ νὰ ἴσως. Ἐκείνη ὁλόκληρη τὴν νύνη γούσε, μὰ κείνη, πού κρύωνε μὲ τὴν πλησίαζε, δὲν ἤθελε οὐτε νὰ τὸν ἀντικρύσει στὰ μάτια της. Μὰ ὁ γέρω χειμώνας, δὲν ἔχανε τὸ θάρρος του καὶ δὲν ἀπελπίστανε. Καὶ ὅποιος εἶνε ὑπομονετικὸς στὸν ἔρωτα, πάντα κερδισμένος βγαίνει. Ἡ νέα καὶ ὥριση ἀνοίξη συγκινήθηκε τέλος ἀπ' τὴν ἔρωτικὴ φλόγα τοῦ γέρω χειμώνας, καὶ τὸν πήρε ἀνέρα. Ἄπ' τὸ γάμο τους γεννήθηκε μιά ξανθομάλι πεντάμορφη κόρη, πὺ ἀσπρη κ' ἀπ' τὸ γάλα, πού τὴν ἐβγαλὸν Σνεγκουότσκα, δηλαδὴ ἡ Κόρη τοῦ Χιονιού. Ὅλοι ὁμοῦ τὴ φώναζαν Χιονολούλουδο.

Ὡ γλυκὸ μου Χιονολούλουδο, εὐδιαστὸ κ' ἀνέγγιχτο, ἔχεις ἀπάνω σου καὶ ἀπ' τὴν παρθενία τῆς ἀτέραντης; ἀσπροφρορεμένης στέπας — καὶ ἀπ' τὴν λεπτότατην εὐωδιά πού σκορπᾶνε τὸ πρωὶ οἱ κρίνοι, πρὶν ἀκόμα προβάλλει ὁ ἥλιος.

Ἔτσι μεγάλωνε τὸ Χιονολούλουδο μὲς στὰ δάση πού τὰ σκέπαζε πυκνὸ χιόνι. Ποτέ του δὲν εἶχε βρεῖ ἀπὸ καὶ μέσα, γιὰ τὴν οἱ γέροι φτωχοὶ χωρικοί, στοὺς ὁποίους ὁ χειμώνας εἶχε ἐμπιστευθεῖ τὴν κόρη του, τῆς εἶχανε περὶ πὺς κάποιος τρομερὸς κίνδυνος τὴν περιέμενε ἀπὸ πῆγαινε μακριὰ ἀπ' τὸ μέρος πού γεννήθηκε. Παχυνίδια εἶχε τὰ κρύσταλλα καὶ συντροφιά τοῦ χιονένιους ἀνθρώπους πού ἐπικύχτανε μόνη της καὶ πού καθότανε καὶ τοὺς κοινοῦνταὶς ὠρες ὁλόκληρες σὰ νᾶτανε ζωντανοί. Μὰ ὥστόσο ἐπιθυμοῦσε νὰ βγῇ κ' αὐτὴ παραδῶ, νὰ δεῖ — γιὰ τὴν νὰ σὰ; τὸ κρύβουμε καὶ νὰ μὴν τὸ πούλε; — τὸ Λεῖ, τὸν ὥριση τσοπάνο πού τὴν ἰάγευε κάθε μέρα μὲ τοὺς γλυκόλαλους ἡχους τῆς φλογέας τῆς. Ἡδελε νὰ τὸν δεῖ ἀπὸ κοντὰ νὰ παῖξῃ μὲ τὴν φλογέρα του, νὰ τὸν δεῖ μόνον, γιὰ τὴν ἄλλοιμονο! — δὲ μπορούσε νὰ αἰσθανθῇ τίποτε περισσότερο γι' αὐτόν, δὲν μπορούσε νὰ τὸν ἀγαπήτῃ. Ἀς ἦσαν ὥριση σαν λουλούδι, σὰν ἀτέστη χιονομένη βουνοκορφή. Ἀπ' τὴν μάνα της; πῆρε τὴν ὥριση κ' ἀπ' τὸν πατέρα της πῆρε — ἕνα κομμάτι πάγο ἀντὶ καρδιάς. Καὶ ὁ γέρω χειμώνας εἶπε στοὺς χωρικοὺς διὰ τοὺς ἐμπιστευτὰς τὴν κόρη του, πὺς μὲ τὴν ἀγγίζει τὰ χεῖλιά της; το φλογερὸ — σὰ μυστηριώδης ἥλιος — φιλῇ τῆς Ἀγάπης, τὸ Χιονολούλουδο θὰ λυῖται σὰ νιφάδα. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ χωρικοὶ δὲν τὴν ἀφήσαν νὰ βγῇ ὅσο ἀπ' τὸ δάσος, γιὰ νὰ μὴν τὴν ἐξαπλάνει κα- νένος καὶ τὸν ἀφήσει νὰ τὴ φιλῇ...

Ὡ γλυκὸ μου Χιονολούλουδο, μυστικὸ κ' ἀνέγγιχτο, ἔχεις ἀπάνω σου καὶ ἀπ' τὴν παρθενία τῆς ἀτέραντης; ἀσπροφρορεμένης στέπας — καὶ ἀπ' τὴν λεπτότατην εὐωδιά πού σκορπᾶνε τὸ πρωὶ οἱ κρίνοι, πρὶν ἀκόμα προβάλλει ὁ ἥλιος.

Κι' ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς τόσο ἡ ὥριση τοῦ Χιονολούλου- δου γινότανε ξακουστὴ σ' ὅλες τὶς πολιτείες. Καὶ, ἀπ' ὅλες τὶς πολι- τείες, οἱ νέοι παρατούσαν τὶς ἀρραβωνιαστικὲς τους καὶ πῆ- γαιναν νὰ δοῦνε τὴν Κόρη τοῦ Χιονιού, στὰ βάθη τοῦ χιονισμέ- νου δάσους, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κερδίσουν τὴν καρδιά της. Μὰ κείνη δὲ μπορούσε νὰ νοιώσῃ μέσα της τίποτε. Ἀπ' τὴν ἐποχὴ μάλιστα πού ἀρχισε νὰ βλέπει ἕνα σωρὸ νέους τριγύρω της, δὲν τῆς ἔλεγε πῶς τίποτε οὐτε ὁ Λεῖ, γιὰ τὴν καὶ αἰάλαβε πὺς ἦσαν ὁμοῦ ὅλοι, τοὺς ἄλλους.

Ὡστόσο τὸ Χιονολούλουδο κατάφερε τοὺς χωρικοὺς πού τὴν φύ- λαγαν, νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ πάῃ στὴν κοινωτικὴν πολιτεία. Καὶ, σιγά-σιγά, τῆς μῆκε ἡ ἐπιθυμία ν' ἀκούσῃ κ' αὐτὴ τὰ γλυκὰ λό- γα πού ἔβλεπε νὰ λένε οἱ νέοι σὲ ἄλλες νέες. Ἦσαν περίεργη νὰ δῇ τὴν δὲ δοκιμάσει. Ἔτσι μιά μέρα ὁ πλούσιος ἔμπορος Μιγγιό, κατόρθωσε νὰ τὴν συγκινήτῃ μὲ τὰ ἔρωτικά του λόγια καὶ νὰ τὴν κάνει νὰ αἰσθανθῇ κατὰ τὴν φλόγα τοῦ πάθους του.

Γιὰ τὸ χατῆρι μάλιστα τοῦ ὥριση Χιονολούλουδου ὁ Μιγγιό, σάνια ἔβλεπε πᾶν τὴν Κουκάβι, τὴν ὥριση ἀρραβωνιαστικιά του, ἄν καὶ σὲ λίγες μέρες ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ὁ γάμος τους.

Ἦρθε ὁ καιρὸς καὶ ἡ μέρα πού θὰ γίνοντουσαν τὰ στεφανώματα μὲ τὴν Κουκάβι καὶ ὁ Μιγγιό ἦσαν πολλὴ λυπημένος, ἐπειδὴ σὲ λίγες ὥρες θὰ δινότανε, μὲ στεφάνι, γιὰ ὅλη του τὴν ζωὴ, μὲ μιά

φανο νερό, νὰ μικραίνει, νὰ μικραίνει, νὰ χάνεται... Καὶ σὲ λίγο, ἀπ' ὅλη τὴν ὥραία ἐκείνη κοπέλλα, μονάκι λίγα δάκρυα ἦσαν ρανισμένα κατὰ τῆς; πὺς κ' ἔκλεινε ἄρως νὰ τὸ ρουφᾶν τὸ χῶμα, ἐνῶ ὁ Μιγγιό ἐπιθυμοῦσε χῶμα ἔλκεαι πικρὴ καὶ φιλοῦσε τὴ γῆ πού εἶχε καταπλεῖ τὴν ἀγάπη του...

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Γίγας καὶ Νάνος

Τὸ Μουσέιον τοῦ Λονδίνου κατέχει δύο βιβλία μοναδικὰ εἰς τὸν κόσμον διὰ τὸ μέγεθός των. Ἐχει δηλαδὴ τὸ μεγαλύτερο καὶ τὸ μικρότερο βιβλίο ὅλου τοῦ κόσμου.

Τὸ πρῶτον εἶνε ἕνας ἀτλας τῶν ἀποικιῶν τῆς Γερμανίας, πού προσερέθη στὸν Βασίλεα Κάρολον 2ον τὸ 1660 καὶ ζυγίζει τρε- κὸςες διᾶδες. (Ἀσφαλῶς δύσκολα θὰ μπορούσε νὰ κλαπῇ.)

Τὸ ἄλλο πού εἶνε μικρὸ σὰν τὸ νύχι τοῦ ἀντικειμένου περὶ τὴν πλῆθος τὸ κείμενον τῆς; Καὶ τῆς Διὰ τῆς, εἶνε δὲ ὅλον τοῦ 17ου αἰῶνος καμωμένο ἀπὸ ἕναν κληρικὸ τῆς Βυρτεμβέργης.

Ἡλεκτρικὸς ὕπνος

Τελευταία πειράματα γενόμενα εἰς τὸ Βιολογικὸν Ἰνστιτούτον τῆς Ν. Ὑόρκης ἀπέδειξαν ὅτι διὰ τῆς διοχετεύσεως ἡλεκτρικοῦ ρεύματος κατὰ δόσεις ἀπὸ ἕνα μέτρος ὅτε ὁ βρὺς προκαλεῖται ὕπνος καθ' ὅλα ὁμοῦς μὲ τὸν διὰ χλωροφορμίου καὶ αἰθέρος παραγόμενον.

Ὁ δι' ἡλεκτρισμοῦ κοιμώμενος δὲν αἰσθάνεται ἀπολύτως τίποτε καὶ μὴν ποῦ ὅτι ἀδιαφορῶς τὴν ὀδυνηρωτέραν ἐγγύησιν. Ὁ ὕπνος του παύει ἄμεσως μὲ τὴν διακοπὴν τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρεύματος, ἐπεὶ δὲ τὸ σπουδαῖον πλεονέκτημα εἰς τὸν ἥλην ἐν χορτῇ ἀνασθητικῶν μεθόδων εἰς δὲν ἐπικρέει οὐδεμίαν διαταραχὴν στὴν καρδίαν ἢ εἰς ἄλλην τινὰ λειτουργίαν τοῦ ἀνθρώπινου οργανισμοῦ.

Τὸ μόνον ὅμως πού ἐπιφέρει, ἂν ἀφῆθῃ πέραν τῶν ὁρίων τὰ βόλτ, εἶνε ὁ... θάνατος. Ἀλλὰ καὶ αὐτός, βαθαίνοντες οἱ διασπᾶν τῆς νέας μεθόδου ἐπιστήμονες (τὸ ἔδοξεν ἂν ἀγαγεῖ) ἐπὶ ἡλεκτρικὸν γλυκύτατος!

Ἡ φαλκὴρ κατὰ γυναικῶν...

Ὁ Δόκτωρ Πάρκερ τοῦ Πανεπιστημίου Ντηνρόϊτ (Μίσιγκαν) τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἀνεκάλυψε τελευταῖος μίαν νέαν ἐπι- πορρίαν τοῦ μὲ τὴν ἐργασίαν ἐπικράσεις ζωορροτῆς συγκλίνῃ μετὰ τῶν φαλκῶν ὅλου τοῦ κόσμου.

Πρόκειται δηλαδὴ περὶ ἐνὸς νέου ὄρου διὰ τριῶν ἐνέσεων τοῦ ὁποίου ἐνὸς ἐπὶ ἡμε- ρῶν, βγαίνουν καὶ στὴν σπινθότερη φαλ- κῶν ἀφθονες τριχες.

Τὸ μόνον δυσάρεστον εἶνε ὅτι ἡ ἐνέσεις αὐτὲς γιὰ νὰ γίνον ἀ- παιτοῦν πολὺ ἰσχυρὸν ὀργανισμόν καὶ καρδίαν ἀπὸ... πέτρα... Ὁ Δόκτωρ Πάρκερ ἐπὶ τοῦ σημει- ου αὐτοῦ ἐρρίστα πολὺ τὴν προ- σοχὴν τῶν φαλκῶν, οἱ ὁ- ποῖοι δέον νὰ ὑποβληθῶν πρὸ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς με- θόδου τοῦ εἰς λεπτομερὴ ἐξέ- τασιν ἀπὸ εἰδικὸν καρδιολό- γον.

Ἡ κακὴ γλῶσσος ὁμοῦ λένε ὅτι τὴν ἐπιφύλαξι αὐτὴν τὴν ἔκανε μόνον καὶ μόνον γιὰ ν' ἀδελφὴ τὴν πελατεία του. Ἐπειδὴ ὁ δόκτωρ Πάρκερ, εἶνε εἰδικὸς καρδιολόγος καὶ μόνον ἐσχάτως ἡσχολήθη μὲ τὴν... φαλκρολογία.

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΑΡΕΣΗΓΗΜΕΝΟΣ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΒΟΚΚΑΚΙΟΥ

Πῶς θεωρεῖται γενικῶς ὁ Βοκκάκιος καὶ τὶ πραγματικῶς ἦταν. Οἱ διάφορες φιλενάδες του. Ὁ ἔως του πρὸς τὴν κόρη τοῦ βασιλέως τῆς Νεαπόλεως. Τὰ φιλολογικὰ του ἔργα. Ἡ φιλία του μὲ τὸν Πετράρχη. Ἡ κλασσικὴ ἀκαθαρσία του. Τὸ Δεκαπ- μερο. Ἡ ὥραία χήρα πού ἀπεκρούει τὴν... χεῖρα του. Ὁ θάνατός του κ.λ.π.

Στηρίξαμε ὡς τώρα νὰ θεωροῦμε τὸνομα τοῦ Βοκκάκιου ὡς σπῆνται καὶ διαφθορᾶς καὶ ἀκολασίας. Μερικὰ «ἀνοικτὰ» διη- γήματα τοῦ περιηγητοῦ «Δεκαπλέρου» — καὶ ἡ μανία μερικῶν ἐκδο- τῶν, νὰ δέλουν νὰ παρουσιάζουν τὸ βιβλίο αὐτὸ ὡς ἀσπρὸ, γιὰ νὰ παρακλῶν τὴν ὁρῆσιν τοῦ κοινού — μὰς ἔκαναν νὰ φανταζόμεσθε τὸ συγγραφεὴ αὐτὸ κατὰ ἀντίλογο μὲ Σαρδανάπαλο τοῦ Μεσαίω- νος. Μὰ ἡ ἀντιλήψις αὐτὴ εἶνε ἐσφαλμένη. Καὶ θὰ προσπαθήσουμε νὰ σὰς τὸ ἀποδείξουμε.

Ὁ Βοκκάκιος γεννήθηκε στὸ Παρίσι ἀπὸ μιά Παρισινή, πού τὴν εἶχε ἐξαπλάνει ὁ πατέρας του, πού ἦταν Φλωρεντινὸς τραπε- ζιτῆς. Μεγάλωσε στὴ Φλωρεντία, ὅπου τὸν εἶχε πάρει μαζὺ τοῦ ὁ πατέρας του, παρατώντας τὴ μητέρα του στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀποφᾶς ἐπὶ τοῦ καὶ θεολογία. Ἀρχισε ὁμοῦ νὰ ἔξῃ πραγματικῶς τὴν ἐποχὴ πού πῆγε, γιὰ πρώτη φορά, στὴ Νεάπολη. Ἦτανε τότε εἰκοσι χρονῶν.

ἔχει γνωρίσει ἀρκετὲς ὥριες κυρίες, τὶς ὁποῖες ἀσπᾶντες ἀργότερα, στὰ ἔργα του. Μὰ ἡ μεγα- λύτερη καὶ μοναδικὴ ἀγάπη τῆς ζωῆς του σταθίκε ἡ ὥραία Μαρία ντ' Ἀκουίνου, κόρη τοῦ βασιλέα Ροβέρτου, πού τὴν τραγούδησε ἀπειρες φορές μὲ τὸ γλυκὸ ὄνομα: Φαμέτα. Ἡ νέα αὐτὴ ὑπῆρξε γιὰ τὸ Βοκκάκιον ὅτι ἡ Βεατρίκη γιὰ τὸ Δάντε κ' ἡ Λάου- ρα γιὰ τὸν Πετράρχη.

Ὁ Βοκκάκιος ἐγράψῃ ὁλόκληρη σειρά ἀπὸ μυ- θιστορήματα καὶ ποιήματα ἀναφερόμενα στὴ Μα- ρία ντ' Ἀκουίνου. Σ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἔργα του, εἶνε ἐκείνη ἰδεαλιστής. Μὰ, σιγὰ — σιγὰ, μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου, ἡ ὁρμητικὴ καὶ ζωντὰ φύσις του — παρ' ὅτι καὶ ἡ μελέτη τῶν ἐπισκοπεῖων — τὸν κάνουν νὰ γράφῃ ἕνα ἀθάνατο ὕμνον τῆς χαρᾶς τῆς; ζωῆς, ἕνα ὁμοῦ καὶ ὁμοῦ ὅλοιο ἔργο, τὸ ὁποῖο ὁμοῦ παρᾶσθῃ ὡς, δυστυχῶς, στὴν Ἑλλάδα, ὅπως καὶ σ' ὅλο τὸν κόσμον, ἀπ' τὶς κακὲς καὶ πρὸς ἑαυ- τὸν ἀποστάσεις. Πρόκειται γιὰ τὸ Δεκαπλέρο.

Τὸ βιβλίο αὐτὸ εἶνε πολὺ γνωστὸ, ὡς λέμε ὁμοῦ μὲ δύο λόγια τὴν ὑπόθεσιν του: Στὴ Φλο- ρεντία ἔπρεπε πανοῦνλα. Ἐπὶ νέες καὶ ἑρῆς νέου, ἡρώνας νὰ γλυτώσουν ἀπ' τὸ θάνατον, πηγαί- νον καὶ κρύβονταν σὰ περὶ χόρα καὶ καὶ, ἀντὶ νὰ κλαῖνε τὰ κακὰ τῆς μοῖρας τους, διηγούνται μὲ εὐ- τῆς καρδίᾳ διάφορες εὐτραπέλεις ἱστορίες, «κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον σόον».

Πρὶν ἐν τούτοις νὰ τονίσουμε πὺς καμιά ἀπ' αὐτὲς τὶς ἱστορίες δὲν ἀντῆκει στὴν ἐμπνευστὴν τοῦ Βοκκάκιου. Ἄλλες ἦτανε γινώσκων στὴν ἐποχὴ του, ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, ἄλλες τὶς πῆρε ἀπὸ ἡλικιωτικὰ ἀνέκδοτα ἀπὸ ἄλλες μάλιστα ἀπὸ παλῆθ βιβλία. Μὰ τὶς ἔπρεπε μὲ τέτοιο χόρμη, τὶς ἔδωσε τέτοια ζωὴ καὶ μεταχειρίστηκε πρὸς τὴν τέτοια γλῶσσα — ἂς μὴν ἐξηγᾶμε πὺς ὁ Βοκκάκιος εἶνε πρὸς τὴν τῆς Λάουρας ἕνας ἀπ' τοὺς κυριώτερους καὶ μὲ τὸ Δάντε καὶ τὸν Πετράρχη — πὺς τὶς ἔκανε σχεδὸν δικές ἡμερομηνίας τῆς ἱταλικῆς γλώσσας — πὺς τὶς ἔκανε σχεδὸν δικές ἡμερομηνίας τῆς ἱταλικῆς γλώσσας.

Τὸ «Δεκαπλέρο» εἶχε τεραστίαν ἐπιτυχίαν ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς δημοσιότητός του. Καὶ τὸ σπουδαιότερον εἶνε πὺς κανεῖς, στὴν ἐποχὴ του, δὲν τόλμησε νὰ κατηγορήτῃ τὸ δημιουργὸν τοῦ γι' ἀνή- θικον καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Βοκκάκιου ἦτανε πρῶτον ἡθικὴ.

Μὰ τὰ χρόνια περνοῦσαν. Καὶ ὁ Βοκκάκιος, ὁ μοναδικὸς ὁμνῆτης τῆς γυναι- κὸς ἀρχισ νὰ γίνεται — θὰ τὸ πιστεύετε; — μισο- γυνή; ... Σ' αὐτὸ φαίνεται πὺς θὰ συνετέλεσε πολὺ ἡ ἀνοήτῃς κακία τῆς χήρας νὰ γίνῃ γυναίκα του. Ὅπως ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, τὸ γεγονός εἶνε πὺς ἀπὸ τὸν ὁ Βοκκάκιος, παρατώντας τὰ εὐτραπέλα θέματα, ἀρχίζει σὲ σοβαρὲς μελέτες. Γιὰ κάμποσο μάλιστα κατὰ χρομᾶσις πρὸς τὴν Φλωρεντίαν στὴ Ρα- βέννα, σὲ δόξα τῆς Βαναρίας καὶ στον Πάπα. Μεγάλῃ ἀποστήσει τὸν ἔδωκε καὶ ἡ φιλία τοῦ Πετράρχη πού τὸν θαύμαζε, μολοντὶ θεωροῦσε τὸν Δάντε πὺς ἀνὰ τὸν πρῶτον του. Τὸν ποιητὴ τῆς Λάουρας τὸν ἀντάμωσε γιὰ πρώτη φορά στὰ 1350 καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τοὺς ἡμερῶν ἡμερῶν τὸν κοινὴ ἀγάπη γιὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὶς σοβαρὲς μελέτες.

Ὡς ὁ Βοκκάκιος πλησίαζε στὸ τέρας τῆς ζωῆς του — ὑποφέροντας ἀπὸ ἕνα σωρὸ ἀσθένειες πὺς τὶς ἐπεδίωκεν ἡ κλασσικὴ ἀκαθαρσία, ἀπὸ τὸ θεω- ρεῖται κατὰ τὸν πῶς... δὲν εἶχε λουστῇ ἀπ' τὸν

καιρὸ πού γεννήθηκε!... — τόσο μεγάλωνε ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν ἀ- ρχαία ἑλληνικὴ φιλολογία. Ὁ Πετράρχης εἶχε χειρόγραφο τοῦ Ὁμήρου καὶ τοῦ Πλάτωνος καὶ λυποῖτο πὺς δὲν μπορούσε νὰ τὰ διαβάσῃ. Ἐβαλε τότε τὸν Καλαβρῆτο δόκτορα Λεόντιο Πιλᾶτο νὰ τοὺς μεταφράσῃ. Μὰ τὸν βαρύνθηκε πολὺ σύντομα, γιὰ τὸν ἔλειπε χαρακτῆρα του καὶ τὸν ἔδωκε. Ὁ Βοκκάκιος δὲν ἔλασε καιρὸ. Προσκαλεῖ κοντὰ του, στὴ Φλωρεντία, τὸν Πιλᾶτο, τὸν ἀνέχετα ἐπὶ τρία ὁλόκληρα χρόνια καὶ κατορθώνει νὰ μάθῃ καλὰ τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά.

Ἐπὶ ἀπὸ λίγο καιρὸ ἔστειλε στὸν τεμπέλη τὸν Πετράρχη τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσειαν, μεταφρασμένες λατινικά ἀπ' τὸν ἴδιον...

Μὰ μέρα στὰ 1362, πῆγε καὶ τὸν βρήκε κάποιος ἀγνωστος καὶ τοὺς εἶπε πὺς εἶδε στὸν ὕπνον του, ὅτι αὐτὸς καὶ ὁ φίλος του ὁ Πετράρχης θὰ πεθάνουν πολὺ σύντομα. Ἡ προφητεία αὐτὴ κατα- τάραιε τὸν Βοκκάκιον, ὁ ὁποῖος ἀρχισε ἀπὸ κείνη τὴ μέρα νὰ περ- νᾶ τὴν ζωὴν τὸν ἐν προσευχῇ καὶ μετανόησιν, ἐτοι- μαζόμενος γιὰ τὸ ἀγνωστο ταξίδι. Ὡς τὸν ἀπὸ ἕνα χρόνον πεθαίνει ὁ Πετράρχης. Ὁ θάνατος τοῦ τὸν ἐλύπησε βαθύ καὶ τοῦ στερεώσε ἀκόμα πε- ρισσότερον τὴν πίστη του στὴν ἐπαλήθευσιν τῆς προφητείας ἐκείνου τοῦ ἀγνωστού.

Πράγματι δὲν περνοῖε πολὺς καιροὺς καὶ πεθαί- νει καὶ ὁ Βοκκάκιος τὸ 1375 στὸ Σεράλλο, σ' ἕνα χωριὸ κοντὰ στὴ Φλωρεντία, σὲ μικρὸ σπιτάκι του, πού εἶνε σήμερα τόπος ἱεροῦ προσκυνηματος.

Ν. Ἀδάκρυτος

ΦΙΛΗΝ - ΜΙΓΑΗΝ

ΙΣΤΟΡΙΟΙΔΕΣ - ΓΝΩΜΙΚΑ - ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Κάποιος ἑλληνοδιδάσκαλος, ὁ ὁποῖος ἀπέκτησε κατὰ τὸ 1833 παιδί, ἀπέστειλε πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα:

«Τεκνίον οὐδὲς τῆς; γυναικὸς μου καὶ μάλιστα ἀρρενικὸ παιδί — εὐχαριστῶ καὶ τοὺς φίλους πού μοῦ ῥοῖξαν μάγκουλα — παρακαλῶ πρὸς τὸ ἐγκρι- θῆναι μοι νὰ μοῦ χορηγήσῃ τὸ ὑπουργεῖον ἀδειαν, ὅπως μεταβῶ καὶ ἐξελεγχίσω τὸ τέκνον μου!»

Ἐρετε τί λέγε οἱ Ἀγγελοὶ γιὰ τὸν γάμο; Ὁ γάμος καὶ ἡ κρεμάλα εἶνε πράγματα μοιραῖα!...

Στὶς δυστικὲς ἐκκλησίες ὑπῆρχαν ἄλλοτε ἐκτός τῶν εἰκότων καὶ πολλὰ ἀγάλματα ἁγίων. Σ' ἀγάλμα ἀπὸ κερί ἦσαν φτιασμένα καὶ ἡ Ἁγία Αἰκατερίνη, μὲ μακροτάτην κόμην. Γιὰ τὸ χέρισμα τῶν μαλλιών τῆς Ἁγίας ἐπεστράτευον διαφορὲς παρθένας ἀπὸ κάθε τόπο. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ καὶ λόγῳ τοῦ ἀναφερομένου γεγονότος προήλθε καὶ ἡ ἑξῆς χαρακτηριστικὴ παροιμία:

«Χτενίζῃ τὴν Ἁγίαν Αἰκατερίνην!...» Ἡ ὁποία λέγεται γιὰ τὶς γεροντοκόρες...

Νὰ τί λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος γιὰ τὸ ὥριση φύλον: Εἶνε εὐκολώτερον νὰ βοῇ ἄσπρη κόρηκα, παρὰ ἀγαθὴ γυ- ναικία!...

Τὸ φτάρισμα

Κατὰ τοὺς μεσαιωνικοὺς χρόνους τὸ φτάρισμα ἔθεω- ρεῖτο κακὸς ὁμιλῶν. Ἀν ἐφτερόνιζο κανεῖς κατὰ τὸν δειπνόν πού ἐφροναν πάλι τὸ προηγουμένον φαγητόν ἀπὸ τὸ ὅποιον ὥρισε νὰ πάσῃ ἀκομή μιά μερίδα. Ἀν ἐφτερόνιζο κανεῖς διὰν εἶχε φορέσει τὰ παπούτσια του ὥρισε νὰ τὰ βγάλῃ καὶ νὰ τὰ ξαναφορέσῃ, διὰ τὴν ἔξ- παντος θὰ τοῦ συνέβαινε κανένα ἀτύχημα.

Εἰδινῶς στὴν Ἀγγλία κατὰ τὸν μεσαιωνικὸν ἀπέδιδον εἰς τὸ φτάρισμα ἐξοριστὴν σημασίαν.

Ἀνα κανεῖς ἐφτερόνιζο τὴν Δευτέραν ἐσημᾶνε κίν- δυνον, τὴν Τρίτην, διὰ τὴν ἐφίλοσε κακίον ἔξον. Ἐξ ἄλλου τὸ φτάρισμα τῆς Τετάρτης ἐσημᾶνε τὴν ἀρίστην ἐπιστολήν, γεγονός ἀξιὸν σημειώσεως γιὰ τὴν ἐποχὴν ἐ- κείνην καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχαν ταχυδρομεῖα καὶ ἡ ἐπιστολὴ ἔκλειπε νὰ φθάσῃ εἰς τὸν προορισμὸν τοὺς ὁλόκληρος ἐβδομάδας!

Καὶ ἀνάλογον μὲ τὸ φτάρισμα συμβαίνει σήμερα μὲ τὸ ἀλαφρὸ κοινοῦσιν τῶν αὐτιῶν. Ἀνα κοινοῦσιν κανενὸς τὸ αὐτὸ του, αὐτὸ σημαίνει, ὅτι κάποιος ἐνδιαφέρον πρόσωπον θὰ συνάντησῃ.

Ἀγαλμα τοῦ Βοκκάκιου στὴ Φλωρεντία.

Ὁ Βοκκάκιος κατὰ παλαιὰν εἰκόνα.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ 7

ΙΔΡΥΤΙΚΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΡΑΧΜΑΙ 1.000.000

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Εσωτερ. δι'έν έτος...Δρχ. 180 | Εξωτερ. δι'έν έτος...Δρχ. 180

Αι έξιμήνιοι και τρίμηνοι κατ' αναλογίαν. Αι συνδρομαί δέον ν' απευθύνονται ως εξής: ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», ΑΘΗΝΑΙ, ΤΗΛΕΦ. 200

Το τεύχος τιμάται Δραχμάς 2.50

Δημοσιεύσεις δ' στίχων δραχμαί 5. Δι' άγγελίας ιδιαίτεροι συμφωνία. Τα προηγούμενα τεύχη τιμώνται δραχμάς 8.

Γενικός αντιπρόσωπος του «Μπουκέτου» εν Αμερική

Mr PETER THEODOROPOULOS 1 PEARL ST. CON. STATEST NEW YORK. N. Y.

ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ

Κ. Ένταθα. Το μεταφρασμένο διηγημάκι σας όχι τόσο επιτυχές Κ. Λ. Μιμίκον, Αλγιοι. Το ποίημά σας όχι απολύτως καλό. Διο ν. Μπεκατωρόν. Το ποίημά της 25 Μιρτίον πατριωτικό μόν, αλλά όχι και επιτυχές Κ. Γαδρό... Οι στίχοι σας όχι καλοί. Ν. α. π. Παπαγεωργίου. Οι «Τάροι» σας όχι δημοσιεύσιμοι. Γράφετε πλέον σαφή ποίηματα. Κ. Διονυσιάδην. Το «Μόνος» όχι απολύτως επιτυχές. Γράφετε καλά εν τούτοις. Στείλτε τίποτε καλύτερο Μιχ. Σταθούλια. Το πεζογράφημά σας όχι τόσο πετυχημένο. Στείλτε τίποτε άλλο. Γράφετε άριστα καλά. Κ. Ντολόρη. Όχι απολύτως επιτυχές το του Μισό Μεταφράζετε μολαταύτα πολύ καλά και περιμένουμε από σας τακτική συνεργασία. Κ. Χρηστοδουλάκη. Πειραιά

Όχι επιτυχές το διηγημά σας. Διαβάσατε Έλληνες και ξένους διηγηματογράφους. Θ. Α. Δ. Το πεζό σας όχι τόσο καλό. Μας γράφετε: «ότι η φιλική για σας απασχολήσ' όλη σας τη ζωή!» Αν είτε επι διαβάσει για να βελτιωθείτε. Μα τ. Π. α. Πειραιά. Καλά στο σύνολο το ποίημά σας, μα λανθασμένα στις λεπτομέρειες. Μας λένε πως δεν γράφετε «ενομβρίλεις στίχους». Τότε προσέχετε περισσότερο, γιατί δεν σας λείπει η έμπνευση. Κ. Β. Αργίου. Η κίνησις σας στην «Ολ-ογέλειαν». Να βουχόδονόορα. Π. Φαλγιοι. Τα του Βουρ' τα έχουμε. Πάτως ευχαριστούμε. Ν. Γεωργεζαν. Αφού «έχετε έμπνευση» άκοδοτε μας και διαβάστε ποιήματα, πριν βιαστούμε να ξαναγράψουμε στίχους. Τα τραγούδια σας έχουν πολύ ξεχωριστά λαθ. Ίδου:

Στά γόνάτα μου κάθισε Έ-
[λένη μου, μισή,
Και τό τραγουδι άρχισε πο-
[νύι πολύ μικρού!.

Και τό άκόλουθον:

... Και μιά άνατριχίλα
διέφρεσε τό σώμα μου...

Σ. Σ. Κιλκίς. Μας γράφετε: «Το τραγούδι, έννοί-
ται, δεν είχε δικό μου. Το
έμαθα μικρός στη Θούκη και
διαιστώνως δεν γνωρίζω τόν
συγγραφέα». Πώς γά τό δη-
μοσιεύσουμε εν τούτοις περι-
πτώσει; Πώς; Ι. Φραγκου-
λάκη. Ζητάτε να σας κρι-
νουμε άδύτητά. Διότι τό ποι-
ημά σας δεν είχε επιτυχές. Πολύ
κοινό, πολύ έξ. φρενικό κ. τ. λ.
Εύγε νιον Ι. Πότρη. Δέν
ν' έχουν ενδιαφέρον. Ίδως.
Στείλτε τις στην «Ολογέ-
λειαν»

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Τό «Μπουκέτο» άπ' άρχής της έκδόσεώς του κατόπη τό μοναδικόν έντρυφήμα του Έλληνικού λαού, κυκλοφορούν όπέρ τας τριακοντα χιλιάδας φύλλα καθ' έτην την Ελλάδα. Η Διεύθυνσις του Περιοδικού επιθυμεί να επιτύχη την εύρυτατην διάδοσιν και εν τώ Έξωτερικώ, χάριν τών άπαν-
ταχού έθνογενών, άπεφάσισε να έρίση την τιμήν της συν-
δρομής αντί μιάς λίρας Άγγλιας εις δραχ. 180 έτησίως, τι-
μήν ίσοδυναμούν - αν λαβώμεν όπ' όφιν τα ταχυδρομικά -
προς την συνδρομήν του Έσωτερικού.

Κατόπιν τούτου οι έν τώ Έξωτερικώ Έλληνες άς απεύ-
σουν να μάς άποστείλουν τας συνδρομάς των εις δραχμάς
έπωφελευμένοι της έκπτώσεως της δραχμής διά να τούς έγ-
γραψώμεν και ούτω θα έχουν με ήμισίαν περίπου άγγλι-
κήν λίραν, επί έν έτος τό «Μπουκέτο» να τούς τέρπη και
να τούς διασκεδάξη.

Άς έπωφεληθουν αύτής της μοναδικής ευκαιρίας και οι
Έλληνες του Έσωτερικού για να έγγραφουν συνδρομάς
στο «Μπουκέτο» τούς ξεντευμένους συγγενείς των, προ-
σφέροντες έταί' αύτούς την πιο εύχάριστη, την πιο τερε-
νή, την πιο όφελιμη πνευματική άπόλαυση που μπορεί
να έχη ένας Έλλην έδρισκόμενος μακράν της πατρίδος του.

νείαν» στο έξ. Γ. Ν. Τεράκη. Τό δημοδές γνωστόν. Τό δού-
σας ή «Νύχτα Έρωτική» καλό και δημοσιεύεται έδώ:

Στη φεγγαρόλουστη νυχτιά ξυπνούν άπόψε οι πόθοι
και την καρδιά φλογίζουν τό πάθη και την καίτε
λέν τά πουλιά θλιψτό σκοπό π' άλλότε δεν ελάθη
κρυμμένα μέσ' τις φυλλοσιές, κι όλα τριγύρω κλαίνε...

Στού πάχου τις κρυφές γωνιές φιλιούνται οι έρωτευμένοι
έξινείται κάθε έρωτικό στη σιγαλιά ξενιτιάς...
έινε άπόψε αύτή ή Νυχτιά στον πόθο χαρισμένη
στον Έρωτα... Κλαίν' τά πουλιά και λάμπει τό φεγγάρι...

Γιά Σένα που θυσίασε τη νεότη, τη ζωή του
και εις ή δόλια μου καρδιά, σημάδι πειά άπ' τόν πόνο.
Άχ τώρα που ξεχείλισαν οι πόθοι στην ψυχή μου
Έλα άγάπη μου γλυκιά, και μ' ή άφηνες μόνο!.

Έλε ν. Καράλη.

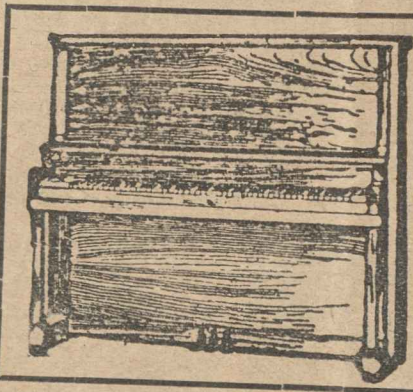
Ευχαριστούμεν αλλά δεν μάς
γροιάζεται προς τό παρόν. Ι. Γ.
Χλόη. Κυπαρισσία. Σας
ευχαριστούμε για τας παρατη-
ρήσεις σας. Μα οι νιοι άν γρά-
φουν, δαυτούς, σπουδαία πρή-
ματα. Ο Ιεραρχάκης, που
μάς γράφετε... άπεθαν. Ποιά
τόν βρούμε να τόν βάλουμε να
μάς γράφει διηγήματα. Κ' ό
Μητοχής έπίσης. Αν βρούμε
τίποτε άνέκδοτο, Νεβάν, Ιε-
λαμά, Ξενοπούλου, Φίλιπ κ. λ.
βρίσκουμε δόσεις μάς γράφον-
τις. Δέν πολυγράφου κι αύτό
σήμερα, έγγράσαν οι άνθρωποι.

Στείλτε - αν απο-φασί-
σιν - «Ολογέλειαν». Ε. Χ. Λιμνίτη.
Ναύπλιο. Τά δημοδ' άν ήρ-
μοσιεύθη» εν καρφ. Ι. Αρ-
κονόδη. Σάτρη. Το
ποίημά σας καλό, αλλά πολύ
μεγάλο. Στείλτε μικρότερο. Ι.
Τριανταφυλλίδη.
Γουμένισαν. Είδοποιήσατε τό
τεμάχιο διαγωνισμών για τό ζή-
τημα που μάς γράφετε. Θα πο-
νοποθή. Για τό διηγημά θα σας
άπαντήσαμε άναμφιβόλως. Στι
γραφεύς μας δέν γάνετε τίποτε.

Έκτος πειά άν φταεί τό τελε-
λητικό ταχυδρομείο. Γ. Λήμης.
Η μετάφρασίς σας όχι και τό-
σον επιτυχής. Πώς γά σας πώ-
με... πολύ... κατ' έξ. Πρω-
παθήστε, στο μέλλον, γάπο-
δετε μάλλον την άποστολήν
και τό νόημα του μεταφρασμέ-
νου έργου. Έάν είτε μικρό,
στείλτε μας τά δυό κομμάτια
που μάς λένε. Οι έλασες σας
έν είνε δικές σας - δαυτούς
δέν έχετε ιαλμένο έγγραφο. Γ.
Χατζαγεωργίου. Θα σας άπα-
τήσαμε μετά τόν άριθμόν 154,
φαίνεται. Ότι έλέπετε που
είχατε δ' έχο να μην άνηγοι-
νέτε. Οι μετάφρασεις που μάς στεί-
νετε θα δημοσιεύθη...

ΠΙΑΝΑ PULLMAN

Μην εκλέγετε το πιάνο σας, χωρίς να έχετε έ-
ξετάσει τά πιάνα PULLMAN. Η άπόκτησις ένός

πιάνου PULLMAN
σας εξασφαλίζει
άπό άπόφως
ποιότητος ΤΗΝ
ΑΡΙΣΤΗΝ, και
άπό άπόφως δα-
πάνης ΤΗΝ Ε-
ΛΑΧΙΣΤΗΝ.
Συγκρίνατε ά-
μερολήπτως. Με-

γάλα εύκολία πληρωμής. Κατάλογοι δωρεάν.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΩΝ STARR

12-Στοά Άρσκακίου-12

Λυρία!

Βάναζε γόναι σας τά γορ-
μαία σας με ξερμανική βα-
ρή καρπας "ARTI" και δα-
γίον καινούργια

Καλλιτεχνικόν έργοστάσιον γυναικείων πύλων
ΚΗΣ Π. ΒΡΑΧΝΟΥ (ΚΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ)

Όδός Βουλής 5. - Τηλέφ. 6-38

Καλλιτεχνικά έπιτυχία της SΛISON. Αποκλειστική άντιπροσω-
πεία τών μεγαλειότερων κατ'εργασμάτων τών Παρισίων.

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΜΟΔΑ

ΡΟΥΝΑΚΙΑ ΒΑΦΗΣ

Ρ. Τ

Εάν τά όφθαλμα χωρίς

βραχιμιο.

ΛΕΥΚΟΝ RIT

Εάν τά χρώμα από τά χρω-

ματόματα και τά κάμνει

λευκά.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΗΤΟΥ

Εάν τά πόδια, όλοι όμοι έχουν

την ήρωικήν διαίτησιν

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

ΚΥΡΙΑΙ,

Έξαλείφει τά σημεία της κοιλώσεως

και τών φρονιδών τά όποια γηρά-
σκουν τό πρόσωπόν σας Η ΚΡΕΜΑ

ΡΟΔΑΙΙΝΗ και άπομακρύνει την έμ-
φάνισιν τών ρυτίδων.

Εάν τά χρώμα από τά χρω-
ματόματα και τά κάμνει

λευκά.

Εάν τά πόδια, όλοι όμοι έχουν

την ήρωικήν διαίτησιν

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

καταπονομένη την Ελπίδα

ΑΠΟΘΗΚΗ ΣΙΔΗΡΩΝ

ΙΩ. ΑΘ. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΘΗΣΣΥΝΙΑΣ

(Πάροδος Έρμου 207)

ΣΙΔΗΡΑ ΑΚΑΤΕΡΓΑΣΤΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ

Λαμαρίνες μαύρες, Άτσάλια, Αύλακωτές, Λάμες,

Λαμάκια, στρογγυλά, τετράγωνα, Σιδηρογωνίες,

Τάφ, κλπ. κλπ.

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΑΣΚΛΗΠΕΙΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΑΤΡΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ Π. ΠΡΙΦΤΗΣ

Πλησίον της Κυανής Άκτής και εις μαγευτικήν τοποθεσίαν
του περιφημού δάσους Βελανιδιάς ήχισε τας έργασίας του τό νέου
θεραπευτηρίου.

Γίνονται δεκτοί άσθενείς πάσχοντες εκ παθήσεων τών όστων, αρ-
θρώσεων, κ. τ. λ. ως επίσης και άναρρώνοντες. Πλήρης ύγιεινο-δια-
τητική άγωγή.

Άεροθεραπεία, ύδροθεραπεία, ήλιοθεραπεία, διαμονή άνετος, τρο-
φή έκλεκτή.

Αποκλείονται άσθενείς πάσχοντες εκ μολυματικών νο-
σημάτων και πνευμονικής φυματιώσεως.

Πληροφορία άποστέλλονται εις τούς αίτούντας παρά του διευθυν-
τού κ. Σ. Πρίφτη εν Σάττα Άττικής και δίδονται εις τά γραφεία του
«Μπουκέτου»

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

- 1) Η «ΣΟΝΙΑ» διά τό Έσωτερικόν δρχ. 12, διά τό Έξωτερικόν δρχ. 20.
- 2) Η «ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» διά τό Έσωτερικόν δρχ. 12, διά τό Έξωτερικόν δρχ. 20.
- 3) Η «ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» διά τό Έσωτερικόν δρχ. 12, διά τό Έξωτερικόν δρχ. 20.
- 4) Ο «ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» διά τό Έσωτερικόν δρχ. 12, διά τό Έξωτερικόν δρχ. 20.
- 5) ΑΙ «ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» διά τό Έσω-
τερικόν δρχ. 12, διά τό Έξωτερικόν δρχ. 20.
- 6) Η «ΠΑΛΗΓΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» διά τό Έσωτερικόν δρχ. 18, διά τό Έξω-
τερικόν δρχ. 30.
- 7) Η «ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» διά τό Έσωτερικόν δρχ. 18, διά τό Έξω-
τερικόν δρχ. 30.
- 8) Ο «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΥΚΟΛΑΚΑΣ» διά τό Έσωτερικόν δρχ. 25, διά τό Έξω-
τερικόν δρχ. 40.
- 9) Ο «ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ» διά τό Έσωτερικόν δρχ. 50, διά τό Έξω-
τερικόν δρχ. 80.

Εκτός τών άνωτέρω βιβλίων της «Βιβλιοθήκης», υπάρχουν και παλόνται εις
τά γραφεία του «Μπουκέτου» ό πρώτος τόμος του «Μπουκέτου» σπανιότατος
και χρυσόδετος άντι 400 δραχμών διά τό Έσωτερικόν και μιάς λίρας Άν-
γλιας διά τό Έξ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Τὸ Περιοδικὸν

‘ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,

Θὰ δώσῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας
τοῦ μίαν

ΠΟΛΥΤΕΛΗ ΜΗΝΙΑΙΑΝ

ΕΚΔΟΣΙΝ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἡ „ΜΗΝΙΑΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ“ μὲ τὰς
πολλὰς σελίδας τῆς τυπωμένη
ἐπὶ χάρτου πολυτελείας, θὰ
περιέχῃ πολυχρώμους καλλιτε-
χνικὰς εἰκόνας, πίνακας τῶν
διασημοτέρων Ἑλλήνων καὶ ξέ-
νων ζωγράφων. Ὁλόκληρα ἐ-
κλεκτὰ μουσικὰ τεμάχια Ἑλ-
ληνικὰ καὶ ξένα. Εἰκόνες ἀπὸ
τῆν ζωὴν καὶ τὴν κίνησιν τῆς
Πρωτευούσης καὶ τῶν Ἐπαρ-
χιῶν. Διηγήματα, ἱστορίες, ἡ-
θογραφίαι, ποιήματα καὶ ἄλλην
πλουσίαν καὶ ἐνδιαφέρουσαν ὕ-
λην τῶν καλλιτέρων Ἑλλήνων
καὶ ξένων λογοτεχνῶν.

ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΤΗΝ ΜΗΝΙΑΙΑΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗΝ

“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ”

ΑΛΤ!

